Dokument ten służy wyłącznie do celów dokumentacyjnych i instytucje nie ponoszą żadnej odpowiedzialności za jego zawartość

►**B** **DYREKTYWA 2002/87/WE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY**

z dnia 16 grudnia 2002 r.

w sprawie dodatkowego nadzoru nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń oraz przedsiębiorstwami inwestycyjnymi konglomeratu finansowego i zmieniająca dyrektywy Rady 73/239/EWG, 79/267/EWG, 92/49/EWG, 92/96/EWG, 93/6/EWG i 93/22/EWG oraz dyrektywy 98/78/WE i 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady

(Dz.U. L 35 z 11.2.2003, str. 1)

zmieniona przez:

		Dziennik Urzędowy		
		nr	strona	data
►**M1**	Dyrektywa 2005/1/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 marca 2005 r.	L 79	9	24.3.2005

▼B

DYREKTYWA 2002/87/WE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

z dnia 16 grudnia 2002 r.

w sprawie dodatkowego nadzoru nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń oraz przedsiębiorstwami inwestycyjnymi konglomeratu finansowego i zmieniająca dyrektywy Rady 73/239/EWG, 79/267/EWG, 92/49/EWG, 92/96/EWG, 93/6/EWG i 93/22/EWG oraz dyrektywy 98/78/WE i 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 47 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji ([1]),

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ([2]),

po konsultacji z Komitetem Regionów,

uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego ([3]),

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ([4]),

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Obowiązujące prawodawstwo wspólnotowe przewiduje wyczerpujący pakiet zasad w sprawie nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń i przedsiębiorstwami inwestycyjnymi działającymi na zasadzie autonomicznej oraz instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń i przedsiębiorstwami inwestycyjnymi stanowiącymi odpowiednio część grupy przedsiębiorstw bankowych/inwestycyjnych lub grup ubezpieczeniowych, tzn. grup prowadzących jednolitą działalność finansową.

(2) Nowe zmiany na rynkach finansowych doprowadziły do utworzenia grup finansowych zwanych konglomeratami finansowymi, świadczących usługi i oferujących produkty w różnych sektorach rynków finansowych. Do chwili obecnej nie istniała forma nadzoru ostrożnościowego w skali grupy skupiającej instytucje kredytowe, zakłady ubezpieczeń i przedsiębiorstwa inwestycyjne tworzące część takiego konglomeratu, w szczególności w odniesieniu do wypłacalności oraz koncentracji ryzyka na poziomie konglomeratu, transakcji dokonywanych między przedsiębiorstwami należącymi do grupy, procesów wewnętrznego zarządzania ryzykiem na poziomie konglomeratu oraz dopasowania i właściwego charakteru zarządzania. Niektóre z tych konglomeratów znajdują się między największymi grupami finansowymi aktywnie działającymi na rynkach finansowych oraz świadczących usługi globalnie. Jeżeli takie konglomeraty, w szczególności instytucje kredytowe, zakłady ubezpieczeń oraz przedsiębiorstwa inwestycyjne tworzące część takiego konglomeratu, miałyby zmierzyć się z trudnościami finansowymi, mogłoby to doprowadzić do poważnej destabilizacji systemu finansowego oraz wpłynąć na indywidualnych depozytorów, posiadaczy polis ubezpieczeniowych i inwestorów.

(3) Plan działań Komisji w sprawie usług finansowych ustala serię działań, które są potrzebne do wprowadzenia jednolitego rynku

([1]) Dz.U. C 213 E z 31.7.2001, str. 227.
([2]) Dz.U. C 36 z 8.2.2002, str. 1.
([3]) Dz.U. C 271 z 26.9.2001, str. 10.
([4]) Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 14 marca 2002 r. (dotychczas niepublikowana w Dzienniku Urzędowym), wspólne stanowisko Rady z dnia 12 września 2002 r. (Dz.U. C 253 E z 22.10.2002, str. 1) i decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 listopada 2002 r. (dotychczas niepublikowana w Dzienniku Urzędowym).

▼B

usług finansowych oraz ogłasza ustanowienie dodatkowego prawodawstwa ostrożnościowego dotyczącego konglomeratów finansowych, które pozwoli na wyeliminowanie luk w obecnym prawodawstwie tego sektora oraz dodatkowego ryzyka ostrożnościowego w celu zapewnienia racjonalnych uzgodnień w odniesieniu do grup finansowych prowadzących międzysektorową działalność finansową. Ten ambitny cel można osiągnąć jedynie poprzez etapy. Jednym z etapów jest ustanowienie dodatkowego nadzoru nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń oraz przedsiębiorstwami inwestycyjnymi należącymi do konglomeratu finansowego.

(4) Inne międzynarodowe fora również wskazały potrzebę ustanowienia właściwych form nadzoru w odniesieniu do konglomeratów finansowych.

(5) W celu pozostania skutecznym dodatkowy nadzór nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń oraz przedsiębiorstwami inwestycyjnymi w konglomeracie finansowym należy stosować do wszystkich takich konglomeratów, znaczącej międzysektorowej działalności finansowej, co ma miejsce w momencie osiągnięcia niektórych progów, bez względu na ich strukturę. Dodatkowy nadzór powinien obejmować wszystkie czynności finansowe ustalone w sektorowym prawodawstwie finansowym, a wszystkie podmioty zaangażowane głównie w takie działania, w tym także spółki zarządzania aktywami, należy objąć zakresem dodatkowego nadzoru.

(6) Decyzje niewłączające danego podmiotu w zakres dodatkowego nadzoru powinny być podejmowane przy uwzględnieniu między innymi, czy na mocy zasad sektorowych taki podmiot jest czy nie jest objęty nadzorem na poziomie grupy.

(7) Właściwe władze powinny móc dokonać oceny, na poziomie grupy, sytuacji finansowej instytucji kredytowych, zakładów ubezpieczeń oraz przedsiębiorstw inwestycyjnych tworzących część konglomeratu finansowego, w szczególności w odniesieniu do wypłacalności (w tym zniesienie wielokrotnego uruchamiania instrumentów własnych funduszy), koncentracji ryzyka oraz transakcji dokonywanych między przedsiębiorstwami grupy.

(8) Konglomeratami finansowymi zarządza się często poprzez odniesienie do poszczególnych rodzajów działalności gospodarczej, co nie do końca odpowiada strukturom prawnym konglomeratu. W celu uwzględnienia tego trendu wymogi dotyczące zarządzania, w szczególności w odniesieniu do zarządzania finansowymi spółkami holdingowymi o działalności mieszanej powinny zostać bardziej rozszerzone.

(9) Wszystkie konglomeraty finansowe podlegające dodatkowemu nadzorowi powinny posiadać koordynatora wyznaczonego spośród właściwych zaangażowanych władz.

(10) Jak przewidują zasady sektorowe, zadania koordynatora nie powinny wpływać na zadania i obowiązki właściwych władz.

(11) Właściwe zaangażowane władze, w szczególności koordynator, powinny dysponować środkami pozwalającymi uzyskać od podmiotów konglomeratu finansowego lub od innych właściwych władz informacje konieczne do sprawowania dodatkowego nadzoru.

(12) Obserwuje się rosnącą potrzebę poszerzenia zakresu współpracy między władzami odpowiedzialnymi za nadzór nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń oraz przedsiębiorstwami inwestycyjnymi, w tym ustanowienia uzgodnień dotyczących współpracy *ad hoc* między władzami zaangażowanymi w nadzór nad podmiotami należącymi do tego samego konglomeratu finansowego.

▼B

(13) Instytucje kredytowe, zakłady ubezpieczeń oraz przedsiębiorstwa inwestycyjne, których siedziba zarządu mieści się we Wspólnocie mogą być częścią konglomeratu finansowego, którego siedziba zarządu mieści się poza Wspólnotą. Te podmioty objęte regulacją powinny również podlegać równorzędnym i właściwym uzgodnieniom dotyczącym dodatkowego nadzoru, umożliwiającym osiągnięcie celów i skutków podobnych do tych przewidzianych w przepisach niniejszej dyrektywy. W tym celu przejrzystość zasad oraz wymiana informacji z władzami państwa trzeciego w sprawie wszystkich właściwych okoliczności jest niezwykle istotna.

(14) Równorzędne i właściwe uzgodnienia dotyczące dodatkowego nadzoru można uznać za istniejące jedynie wtedy, gdy władze państwa trzeciego sprawujące nadzór wyraziły zgodę na współpracę z właściwymi zainteresowanymi władzami w sprawie środków oraz celów umożliwiających sprawowanie dodatkowego nadzoru nad podmiotami konglomeratu finansowego objętymi regulacją.

(15) Niniejsza dyrektywa nie wymaga od właściwych władz ujawniania Komitetowi ds. Konglomeratów Finansowych informacji podlegających obowiązkowi poufności na mocy niniejszej dyrektywy lub innych dyrektyw sektorowych.

(16) Ponieważ cel proponowanych działań, a mianowicie ustanowienia zasad w sprawie sprawowania dodatkowego nadzoru nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń oraz przedsiębiorstwami inwestycyjnymi należącymi do konglomeratu finansowego nie może być osiągnięty w sposób wystarczający przez Państwa Członkowskie, natomiast z uwagi na rozmiary lub skutki proponowanych działań możliwe jest lepsze jego osiągnięcie na poziomie Wspólnoty, Wspólnota może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu. Ponieważ niniejsza dyrektywa określa minimalne normy, Państwa Członkowskie mogą ustanowić bardziej restrykcyjne zasady.

(17) Niniejsza dyrektywa szanuje prawa podstawowe i przestrzega zasad uznanych w szczególności w Karcie Praw Podstawowych Unii Europejskiej.

(18) Środki konieczne do wykonania niniejszej dyrektywy powinny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ([1]).

(19) Wskazówki techniczne oraz środki wykonawcze dla zasad ustanowionych w niniejszej dyrektywie mogą od czasu do czasu być niezbędne w celu uwzględnienia rozwoju na rynkach finansowych. Komisja powinna być odpowiednio uprawniona do przyjęcia środków wykonawczych, pod warunkiem że nie zmieniają one zasadniczych elementów niniejszej dyrektywy.

(20) Istniejące zasady sektorowe dotyczące instytucji kredytowych, zakładów ubezpieczeń oraz przedsiębiorstw inwestycyjnych powinny być uzupełnione do minimalnego poziomu, w celu uniknięcia praktyki przechodzenia między zasadami sektorowymi a tymi, które dotyczą konglomeratów finansowych. W związku z tym pierwsza dyrektywa Rady 73/239/EWG z dnia 24 lipca 1973 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych, odnoszących się do podejmowania

([1]) Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.

▼B

i prowadzenia działalności w dziedzinie ubezpieczeń bezpośrednich innych niż ubezpieczenia na życie ([1]), pierwsza dyrektywa Rady 79/267/EWG z dnia 5 marca 1979 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do podejmowania i prowadzenia działalności w dziedzinie bezpośrednich ubezpieczeń na życie ([2]), dyrektywa Rady 92/49/EWG z dnia 18 czerwca 1992 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do ubezpieczeń bezpośrednich innych niż ubezpieczenia na życie oraz zmieniająca dyrektywy 73/239/EWG i 88/357/EWG (trzecia dyrektywa w sprawie ubezpieczeń innych niż ubezpieczenia na życie) ([3]), dyrektywa Rady 92/96/EWG z dnia 10 listopada 1992 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do bezpośrednich ubezpieczeń na życie, zmieniająca dyrektywy 79/267/EWG i 90/619/EWG (trzecia dyrektywa dotycząca ubezpieczeń na życie) ([4]), dyrektywa Rady 93/6/EWG z dnia 15 marca 1993 r. w sprawie adekwatności kapitałowej przedsiębiorstw inwestycyjnych i instytucji kredytowych ([5]) oraz dyrektywa Rady 93/22/EWG z dnia 10 maja 1993 r. w sprawie usług inwestycyjnych w zakresie papierów wartościowych ([6]), a także dyrektywa 98/78/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 października 1998 r. w sprawie dodatkowego nadzoru nad zakładami ubezpieczeń w grupach ubezpieczeniowych ([7]) oraz dyrektywa 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 marca 2000 r. odnosząca się do podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe ([8]) powinny zostać odpowiednio zmienione. Jednakże cel dalszej harmonizacji można osiągnąć jedynie poprzez etapy i opierając się na dokładnych analizach.

(21) W celu oceny potrzeby i przygotowania jakiejkolwiek możliwej dalszej harmonizacji traktowania spółek zarządzania aktywami na mocy zasad sektorowych Komisja powinna przedłożyć sprawozdanie w sprawie praktyk Państw Członkowskich w tym zakresie,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ I

CEL ORAZ DEFINICJE

Artykuł 1

Cel

Niniejsza dyrektywa ustanawia zasady sprawowania dodatkowego nadzoru nad podmiotami objętymi regulacją, które otrzymały zezwolenie na mocy art. 6 dyrektywy 73/239/EWG, art. 6 dyrektywy 79/267/EWG, art. 3 ust. 1 dyrektywy 93/22/EWG lub art. 4 dyrektywy

([1]) Dz.U. L 228 z 16.8.1973, str. 3. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2002/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 77 z 20.3.2002, str. 17).
([2]) Dz.U. L 63 z 13.3.1979, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2002/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 77 z 20.3.2002, str. 11).
([3]) Dz.U. L 228 z 11.8.1992, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2000/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 290 z 17.11.2000, str. 27).
([4]) Dz.U. L 360 z 9.12.1992, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2000/64/WE.
([5]) Dz.U. L 141 z 11.6.1993, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 98/33/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 204 z 21.7.1998, str. 29).
([6]) Dz.U. L 141 z 11.6.1993, str. 27. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2000/64/WE.
([7]) Dz.U. L 330 z 5.12.1998, str. 1.
([8]) Dz.U. L 126 z 26.5.2000, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2000/28/WE (Dz.U. L 275 z 27.10.2000, str. 37).

▼B

2000/12/WE oraz które tworzą część konglomeratu finansowego. Zmienia również odpowiednie zasady sektorowe stosowane do podmiotów objętych regulacją dyrektyw określonych powyżej.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszej dyrektywy:

1) „instytucja kredytowa” oznacza instytucję kredytową w rozumieniu art. 1 ust. 1 akapit drugi dyrektywy 2000/12/WE;

2) „zakład ubezpieczeń” oznacza zakład ubezpieczeń w rozumieniu art. 6 dyrektywy 73/239/EWG, art. 6 dyrektywy 79/267/EWG lub art. 1 ust. b) dyrektywy 98/78/WE;

3) „przedsiębiorstwo inwestycyjne” oznacza przedsiębiorstwo inwestycyjne w rozumieniu art. 1 ust. 2 dyrektywy 93/22/EWG, w tym przedsiębiorstwa określone w art. 2 ust. 4 dyrektywy 93/6/EWG;

4) „podmiot objęty regulacją” oznacza instytucję kredytową, zakład ubezpieczeń lub przedsiębiorstwo inwestycyjne;

5) „spółka zarządzania aktywami” oznacza spółkę zarządzającą w rozumieniu art. 1a ust. 2 dyrektywy Rady 85/611/EWG z dnia 20 grudnia 1985 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) ([1]), a także przedsiębiorstwa, których siedziba statutowa mieści się poza Wspólnotą oraz które wymagałyby zezwolenia zgodnie z art. 5 ust. 1 tej dyrektywy, gdyby ich siedziba statutowa mieściła się we Wspólnocie;

6) „zakład reasekuracji” oznacza zakład reasekuracji w rozumieniu art. 1 lit. c) dyrektywy 98/78/WE;

7) „zasady sektorowe” oznaczają prawodawstwo wspólnotowe odnoszące się do nadzoru ostrożnościowego nad podmiotami objętymi regulacją, w szczególności ustanowione w dyrektywach 73/239/EWG, 79/267/EWG, 98/78/WE, 93/6/EWG, 93/22/EWG i 2000/12/WE;

8) „sektor finansowy” oznacza sektor składający się z jednego lub większej liczby następujących podmiotów:

   a) instytucji kredytowej, instytucji finansowej lub przedsiębiorstwa pomocniczych usług bankowych w rozumieniu art. 1 ust. 5 i art. 23 dyrektywy 2000/12/WE (sektor bankowy);

   b) zakładu ubezpieczeń, zakładu reasekuracji lub ubezpieczeniowej grupy kapitałowej w rozumieniu art. 1 lit. i) dyrektywy 98/78/WE (sektor ubezpieczeń);

   c) przedsiębiorstwa inwestycyjnego lub instytucji finansowej w rozumieniu art. 2 ust. 7 dyrektywy 93/6/EWG (sektor usług inwestycyjnych);

   d) finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej;

9) „przedsiębiorstwo dominujące” oznacza przedsiębiorstwo dominujące w rozumieniu art. 1 siódmej dyrektywy Rady 83/349/EWG z dnia 13 czerwca 1983 r. wydanej na podstawie art. 54 ust. 3 lit. g) Traktatu w sprawie skonsolidowanych sprawozdań finansowych ([2]) oraz jakiekolwiek przedsiębiorstwo, które w opinii właści-

([1]) Dz.U. L 375 z 31.12.1985, str. 3. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2001/108/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 41 z 13.2.2002, str. 35).

([2]) Dz.U. L 193 z 18.7.1983, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2001/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 283 z 27.10.2001, str. 28).

▼B

wych władz skutecznie wywiera dominujący wpływ na inne przedsiębiorstwo;

10) „przedsiębiorstwo zależne” oznacza przedsiębiorstwo zależne w rozumieniu art. 1 dyrektywy 83/349/EWG oraz jakiekolwiek przedsiębiorstwo, na które, w opinii właściwych władz, przedsiębiorstwo dominujące skutecznie wywiera dominujący wpływ; wszystkie przedsiębiorstwa zależne również uznaje się za przedsiębiorstwa zależne przedsiębiorstwa dominującego;

11) „udział kapitałowy” oznacza udział kapitałowy w rozumieniu art. 17 zdanie pierwsze czwartej dyrektywy Rady 78/660/EWG z dnia 25 lipca 1978 r. wydanej na podstawie art. 54 ust. 3 lit. g) Traktatu w sprawie rocznych sprawozdań finansowych niektórych rodzajów spółek ([1]), lub bezpośredniej i pośredniej własności 20 % lub więcej praw głosu lub kapitału przedsiębiorstwa;

12) „grupa” oznacza grupę przedsiębiorstw, która składa się z przedsiębiorstwa dominującego i przedsiębiorstw zależnych, w których przedsiębiorstwo dominujące lub przedsiębiorstwa zależne posiadają udział kapitałowy, a także przedsiębiorstwa powiązane ze sobą w rozumieniu art. 12 ust. 1 dyrektywy 83/349/EWG;

13) „bliskie powiązania” oznaczają sytuację, w której dwie lub więcej osób fizycznych lub prawnych jest powiązanych ze sobą przez:

   a) „udział kapitałowy”, który oznacza własność bezpośrednią lub za pomocą kontroli co najmniej 20 % praw głosu lub kapitału przedsiębiorstwa, lub

   b) „kontrolę”, która oznacza powiązanie zachodzące między przedsiębiorstwami dominującym i zależnym, we wszystkich przypadkach określonych w art. 1 ust. 1 i 2 dyrektywy 83/349/EWG, lub podobne powiązanie między dowolną osobą fizyczną lub prawną a przedsiębiorstwem; jakiekolwiek przedsiębiorstwo zależne przedsiębiorstwa zależnego również uznaje się za przedsiębiorstwo zależne przedsiębiorstwa dominującego stojącego na czele tych przedsiębiorstw.

   Sytuację, w której dwie lub więcej osób fizycznych lub prawnych jest trwale związanych z jedną i tą samą osobą przez stosunek kontroli również uznaje się za bliskie powiązanie istniejące między tymi osobami;

14) „konglomerat finansowy” oznacza grupę, która, z zastrzeżeniem art. 3, spełnia następujące warunki:

   a) podmiot objęty regulacją w rozumieniu art. 1 jest podmiotem stojącym na czele grupy lub co najmniej jedno z przedsiębiorstw zależnych w grupie jest podmiotem objętym regulacją w rozumieniu art. 1;

   b) jeżeli podmiot objęty regulacją w rozumieniu art. 1 stoi na czele grupy, jest to albo przedsiębiorstwo dominujące podmiotu sektora finansowego, podmiot posiadający udział kapitałowy w podmiocie sektora finansowego albo podmiot powiązany z podmiotem sektora finansowego według powiązania w rozumieniu art. 12 ust. 1 dyrektywy 83/349/EWG;

   c) jeżeli to nie podmiot objęty regulacją w rozumieniu art. 1 stoi na czele grupy, działalność grupy prowadzona jest głównie w sektorze finansowym w rozumieniu art. 3 ust. 1;

   d) co najmniej jeden z podmiotów w grupie funkcjonuje w sektorze ubezpieczeń i co najmniej jeden funkcjonuje w sektorze bankowym lub sektorze usług inwestycyjnych;

([1]) Dz.U. L 222 z 14.8.1978, str. 11. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2001/65/WE.

▼B

e) skonsolidowane i/lub zagregowane działania podmiotów grupy funkcjonujących w sektorze ubezpieczeń oraz skonsolidowane i/lub zagregowane działania podmiotów funkcjonujących w sektorze bankowym i w sektorze usług inwestycyjnych są istotne w rozumieniu art. 3 ust. 2 lub 3.

Każdą podgrupę grupy w rozumieniu pkt 12, spełniającą kryteria tego punktu uznaje się za konglomerat finansowy;

15) „finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej" oznacza przedsiębiorstwo dominujące inne niż podmiot objęty regulacją, wraz z przedsiębiorstwami zależnymi, z których co najmniej jedno jest podmiotem objętym regulacją z siedzibą zarządu znajdującą się we Wspólnocie, a inne podmioty stanowią konglomerat finansowy;

16) „właściwe władze" oznaczają władze krajowe Państw Członkowskich upoważnione poprzez ustawę lub rozporządzenie do sprawowania nadzoru nad instytucjami kredytowymi i/lub zakładami ubezpieczeń, i/lub przedsiębiorstwami inwestycyjnymi działającymi indywidualnie lub w ramach grupy;

17) „odpowiednie właściwe władze" oznaczają:

a) właściwe władze Państw Członkowskich odpowiedzialne za sektorowy nadzór na poziomie grupy nad wszelkimi podmiotami konglomeratu finansowego objętymi regulacją;

b) koordynatora wyznaczonego zgodnie z art. 10, jeżeli jest inny niż władze określone w lit. a);

c) inne władze właściwe, gdzie jest to właściwe, w opinii władz określonych w lit. a) i b); opinia ta w szczególności uwzględnia udział rynkowy podmiotów konglomeratu objętych regulacją w innych Państwach Członkowskich, w szczególności jeżeli przekracza 5 %, oraz rangę w konglomeracie jakiegokolwiek podmiotu objętego regulacją, prowadzącego działalność w innym Państwie Członkowskim;

18) „transakcje dokonywane między przedsiębiorstwami należącymi do grupy" oznaczają wszystkie transakcje dokonywane przez podmioty konglomeratu finansowego objęte regulacją, dotyczące bezpośrednio lub pośrednio innych przedsiębiorstw tej samej grupy lub jakiejkolwiek osoby fizycznej lub prawnej powiązanej z przedsiębiorstwem należącym do grupy na podstawie „bliskich powiązań" do celów wypełnienia obowiązku, bez względu na to, czy mają one charakter umowny, oraz czy dotyczą płatności;

19) „koncentracja ryzyka" oznacza wszelkiego typu narażenie na potencjalne straty ponoszone przez podmioty konglomeratu finansowego, które są wystarczająco duże, by zagrozić wypłacalności lub ogólnej pozycji finansowej podmiotów konglomeratu finansowego objętych regulacją; takie narażenie może być spowodowane ryzykiem kontrahenta/ryzykiem kredytowym, ryzykiem inwestycyjnym, ryzykiem ubezpieczeniowym, ryzykiem rynkowym, innym ryzykiem lub połączeniem albo współwystępowaniem tych rodzajów ryzyka.

Artykuł 3

Progi umożliwiające identyfikowanie konglomeratu finansowego

1. Do celów ustalenia, czy działalność grupy jest prowadzona głównie w sektorze finansowym w rozumieniu art. 2 ust. 14 lit. c), wskaźnik sumy bilansowej podmiotów sektora finansowego objętych i nieobjętych regulacją, w grupie do sumy bilansowej grupy jako całości powinien przekraczać 40 %.

2. Do celów ustalenia, czy działalność w różnych sektorach finansowych ma istotne znaczenie w rozumieniu art. 2 ust. 14 lit. e) dla każdego sektora finansowego, średni wskaźnik sumy bilansowej tego sektora finansowego do sumy bilansowej podmiotów sektora finanso-

▼B

wego należących do grupy oraz stosunek wymogów dotyczących wypłacalności tego samego sektora finansowego do ogólnych wymogów dotyczących wypłacalności podmiotów sektora finansowego należących do grupy powinien przekraczać 10 %.

Do celów niniejszej dyrektywy najmniejszym sektorem finansowym w konglomeracie finansowym jest sektor o najniższej średniej, a najważniejszym sektorem finansowym w konglomeracie finansowym jest sektor o najwyższej średniej. Do celów obliczenia średniej oraz pomiaru najmniejszych i najważniejszych sektorów finansowych sektor bankowy oraz sektor usług inwestycyjnych rozważa się łącznie.

3. Działania międzysektorowe uznaje się również za istotne w rozumieniu art. 2 ust. 14 lit. e), jeżeli suma bilansowa najmniejszego sektora finansowego w grupie przekracza 6 miliardów EUR. Jeżeli grupa nie osiąga progu określonego w ust. 2, odpowiednie właściwe władze mogą zdecydować w drodze wspólnego porozumienia o nietraktowaniu grupy jako konglomeratu finansowego lub o niestosowaniu przepisów art. 7, 8 i 9, jeżeli są zdania, że takie włączenie grupy w zakres stosowania niniejszej dyrektywy lub stosowanie takich przepisów nie jest konieczne lub mogłoby być niewłaściwe lub wprowadzające w błąd w odniesieniu do celów dodatkowego nadzoru, uwzględniając na przykład fakt, iż:

a) względna wielkość jej najmniejszego sektora finansowego nie przekracza 5 %, mierzonych zgodnie z warunkami średniej określonymi w ust. 2 lub warunkami sumy bilansowej albo wymogami dotyczącymi wypłacalności takiego sektora finansowego; lub

b) udział rynkowy mierzony zgodnie z warunkami sumy bilansowej w sektorze bankowym lub usług inwestycyjnych oraz warunkami składek brutto przypisanych w sektorze ubezpieczeń nie przekracza 5 % w żadnym innym Państwie Członkowskim.

O decyzjach podejmowanych zgodnie z niniejszym ustępem informuje się inne właściwe władze.

4. W celu stosowania ust. 1, 2 i 3 odpowiednie właściwe władze mogą w drodze wspólnego porozumienia:

a) w przypadkach określonych w art. 6 ust. 5 wykluczyć podmiot przy obliczaniu wskaźników;

b) uwzględniać zgodność z progami przewidzianymi w ust. 1 i 2 przez trzy kolejne lata tak, aby uniknąć nagłych zmian regulacyjnych oraz nie uwzględniać takiej zgodności, jeżeli w strukturze grupy zachodzą istotne zmiany.

Jeżeli konglomerat finansowy został określony zgodnie z ust. 1, 2 i 3, decyzje wskazane w akapicie pierwszym niniejszego ustępu podejmuje się na podstawie wniosku złożonego przez koordynatora tego konglomeratu finansowego.

5. W celu stosowania ust. 1 i 2 odpowiednie właściwe władze mogą, w przypadkach wyjątkowych oraz na mocy wspólnego porozumienia, zastąpić kryterium oparte na sumie bilansowej jednym lub obydwoma parametrami albo dodać jeden lub obydwa te parametry, jeżeli są zdania, że parametry te są szczególnie przydatne do celów dodatkowego nadzoru na mocy niniejszej dyrektywy: struktura dochodu, działania nieujęte w bilansie.

6. W celu stosowania ust. 1 i 2, jeżeli wskaźniki określone w tych ustępach spadają odpowiednio poniżej 40 % i 10 % dla konglomeratów będących już przedmiotem dodatkowego nadzoru, stosuje się niższe wskaźniki, odpowiednio 35 % i 8 %, przez kolejne trzy lata w celu uniknięcia nagłych zmian reżimu.

Podobnie w celu zastosowania ust. 3, jeżeli suma bilansowa najmniejszego sektora finansowego grupy spada poniżej 6 miliardów EUR w przypadku konglomeratów będących już przedmiotem dodatkowego

▼B

nadzoru, stosuje się przez trzy kolejne lata niższą kwotę 5 bilionów EUR w celu uniknięcia nagłych zmian reżimu.

W okresie określonym w niniejszym ustępie koordynator może, za zgodą innych odpowiednich właściwych władz, podjąć decyzję, że niższe wskaźniki lub niższe kwoty określone w niniejszym ustępie przestają obowiązywać.

7. Obliczenia dotyczące bilansu określone w niniejszym artykule wykonuje się na podstawie zagregowanej sumy bilansowej wszystkich podmiotów grupy, zgodnie z ich sprawozdaniami rocznymi. Do celów tego obliczenia uwzględnia się przedsiębiorstwa, w których posiadany jest udział kapitałowy, w odniesieniu do wartości ich sumy bilansowej odpowiadającej zagregowanemu proporcjonalnemu udziałowi będącemu w posiadaniu grupy. Jednakże jeżeli dostępne są skonsolidowane sprawozdania finansowe, wykorzystuje się je zamiast rachunków zagregowanych.

Wymogi dotyczące wypłacalności określone w ust. 2 i 3 oblicza się zgodnie z przepisami właściwych zasad sektorowych.

Artykuł 4

Identyfikowanie konglomeratu finansowego

1. Właściwe władze, które udzieliły zezwolenia podmiotom objętym regulacją, identyfikują, na podstawie art. 2, 3 i 5, każdą grupę, którą obejmuje zakres stosowania niniejszej dyrektywy.

W tym celu:

— właściwe władze, które udzieliły zezwolenia podmiotom objętym regulacją w grupie, ściśle współpracują ze sobą w miarę potrzeb,

— jeżeli właściwe władze są zdania, że podmiot objęty regulacją, który otrzymał zezwolenie od tych właściwych władz, jest członkiem grupy, która może być konglomeratem finansowym, którego jeszcze nie zidentyfikowano zgodnie z niniejszą dyrektywą, właściwe władze informują o swojej opinii inne właściwe władze.

2. Koordynator wyznaczony zgodnie z art. 10 informuje przedsiębiorstwo dominujące stojące na czele grupy lub, w przypadku braku przedsiębiorstwa dominującego, podmiot objęty regulacją, o najwyższej sumie bilansowej w najważniejszym sektorze finansowym w grupie, o tym, że grupa została zidentyfikowana jako konglomerat finansowy, oraz że wyznaczono koordynatora. Koordynator informuje również właściwe władze, które udzieliły zezwolenia podmiotom objętym regulacją, należącym do grupy oraz właściwe władze Państwa Członkowskiego, w którym mieści się siedziba zarządu finansowej spółki holdingowej, o działalności mieszanej, jak również Komisję.

ROZDZIAŁ II

DODATKOWY NADZÓR

SEKCJA 1

ZAKRES

Artykuł 5

Zakres dodatkowego nadzoru nad podmiotami objętymi regulacją, określonymi w art. 1

1. Bez uszczerbku dla przepisów w sprawie nadzoru zawartych w zasadach sektorowych Państwa Członkowskie zapewniają dodatkowy nadzór na podmiotami objętymi regulacją, określonymi w art. 1 w zakresie oraz w sposób przewidziany w niniejszej dyrektywie.

▼B

2. Zgodnie z art. 6-17 przedmiotem dodatkowego nadzoru na poziomie konglomeratu finansowego są następujące podmioty objęte regulacją:

a) każdy podmiot objęty regulacją stojący na czele konglomeratu finansowego;

b) każdy podmiot objęty regulacją, którego przedsiębiorstwem dominującym jest finansowa spółka holdingowa, której siedziba zarządu znajduje się we Wspólnocie;

c) każdy podmiot objęty regulacją, powiązany z podmiotem innego sektora finansowego według powiązania w rozumieniu art. 12 ust. 1 dyrektywy 83/349/EWG.

Jeżeli konglomerat finansowy stanowi podgrupę innego konglomeratu finansowego, który spełnia wymogi akapitu pierwszego, Państwa Członkowskie mogą stosować art. 6-17 jedynie do podmiotów objętych regulacją należących do tej ostatniej grupy, a każde odniesienie niniejszej dyrektywy do określeń grupa i konglomerat finansowy będzie rozumiane jako odnoszące się do tej ostatniej grupy.

3. Każdy podmiot objęty regulacją, który nie jest poddany dodatkowemu nadzorowi zgodnie z ust. 2, a którego przedsiębiorstwo dominujące jest podmiotem objętym regulacją lub finansową spółką holdingową o działalności mieszanej, posiadający siedzibę zarządu poza Wspólnotą, stanowi przedmiot dodatkowego nadzoru na poziomie konglomeratu finansowego w zakresie oraz w sposób przewidziany w art. 18.

4. Jeżeli osoby posiadają udział kapitałowy lub powiązania kapitałowe z jednym lub większą liczbą podmiotów objętych regulacją lub wywierają istotny wpływ na te podmioty bez posiadania udziału kapitałowego lub powiązań kapitałowych, inaczej niż w przypadkach określonych w ust. 2 i 3, odpowiednie właściwe władze ustalają, w drodze wspólnego porozumienia oraz zgodnie z prawem krajowym, czy oraz w jakim zakresie ma być sprawowany dodatkowy nadzór nad podmiotami objętymi regulacją w taki sposób, jakby stanowiły one konglomerat finansowy.

W celu zastosowania takiego dodatkowego nadzoru co najmniej jeden z podmiotów musi być podmiotem objętym regulacją, określonym w art. 1, oraz muszą zostać spełnione warunki wymienione w art. 2 ust. 14 lit. d) i e). Odpowiednie właściwe władze podejmują decyzję, uwzględniając cele dodatkowego nadzoru przewidziane w niniejszej dyrektywie.

Do celów stosowania akapitu pierwszego do „grup kooperacyjnych" właściwe władze muszą uwzględnić publiczne zobowiązania finansowe tych grup odnoszące się do innych podmiotów finansowych.

5. Bez uszczerbku dla przepisów art. 13 sprawowanie dodatkowego nadzoru na poziomie konglomeratu finansowego w żadnym przypadku nie oznacza, że właściwe władze zobowiązane są do pełnienia funkcji nadzorczej w odniesieniu do finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej, podmiotów objętych regulacją należących do konglomeratu finansowego państwa trzeciego lub podmiotów nieobjętych regulacją, należących do konglomeratu finansowego na zasadzie autonomicznej.

SEKCJA 2

SYTUACJA FINANSOWA

Artykuł 6

Adekwatność kapitałowa

1. Bez uszczerbku dla zasad sektorowych dodatkowy nadzór nad adekwatnością kapitałową podmiotów objętych regulacją, należących do konglomeratu finansowego sprawowany jest zgodnie z zasadami

▼B

ustanowionymi w sekcji 3 art. 9 ust. 2-5 niniejszego rozdziału oraz w załączniku I.

2. Państwa Członkowskie wymagają od podmiotów objętych regulacją, należących do konglomeratu finansowego zapewnienia funduszy własnych dostępnych na poziomie konglomeratu finansowego, które w każdym przypadku są co najmniej równe wymaganiom adekwatności kapitałowej, obliczonym zgodnie z załącznikiem I.

Państwa Członkowskie wymagają również od podmiotów objętych regulacją wprowadzenia właściwej polityki adekwatności kapitałowej na poziomie konglomeratu finansowego.

Wymagania określone w akapicie pierwszym i drugim podlegają kontroli nadzorczej koordynatora zgodnie z sekcją 3.

Koordynator zapewnia, że podmioty objęte regulacją lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej dokonuje obliczeń określonych w akapicie pierwszym co najmniej raz w roku.

Podmiot objęty regulacją, stojący na czele konglomeratu finansowego w rozumieniu art. 1 lub, jeżeli na czele konglomeratu finansowego nie stoi podmiot objęty regulacją w rozumieniu art. 1, finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej lub podmiot objęty regulacją należący do konglomeratu finansowego, zidentyfikowanego przez koordynatora, po konsultacji z innymi odpowiednimi właściwymi władzami oraz konglomeratem finansowym przedkłada koordynatorowi wyniki obliczeń i odpowiednie dane wykorzystane do tych obliczeń.

3. Do celów obliczenia wymagań adekwatności kapitałowej wskazanych w ust. 2 akapit pierwszy następujące podmioty obejmuje się zakresem stosowania dodatkowego nadzoru sprawowanego w sposób oraz w zakresie ustalonym w załączniku I:

a) instytucję kredytową, instytucję finansową lub przedsiębiorstwo pomocniczych usług bankowych w rozumieniu art. 1 ust. 5 i 23 dyrektywy 2000/12/WE;

b) zakład ubezpieczeń, zakład reasekuracji lub ubezpieczeniową grupę kapitałową w rozumieniu art. 1 lit. i) dyrektywy 98/78/WE;

c) przedsiębiorstwo inwestycyjne lub instytucję finansową w rozumieniu art. 2 ust. 7 dyrektywy 93/6/EWG;

d) finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej.

4. Przy obliczaniu dodatkowych wymagań adekwatności kapitałowej w odniesieniu do konglomeratu finansowego przy zastosowaniu metody 1 (konsolidacja rachunkowości) określonej w załączniku I fundusze własne oraz wymogi wypłacalności podmiotów należących do grupy oblicza się poprzez zastosowanie odpowiednich zasad sektorowych, w formie i w zakresie konsolidacji ustanowionym w szczególności w art. 54 dyrektywy 2000/12/WE i załączniku I.1.B. dyrektywy 98/78/WE.

Stosując metodę 2 lub 3 (odliczenie i agregacja, wartość księgowa/wymóg odliczenia) określoną w załączniku I, obliczenie uwzględnia proporcjonalny udział w posiadaniu przedsiębiorstwa dominującego lub przedsiębiorstwa, które posiada udział kapitałowy w innym podmiocie grupy. „Udział proporcjonalny” oznacza proporcjonalną wartość kapitału subskrybowanego posiadanego przez to przedsiębiorstwo bezpośrednio lub pośrednio.

5. Przy obliczaniu dodatkowych wymagań adekwatności kapitałowej koordynator może podjąć decyzję o nieobejmowaniu określonego podmiotu zakresem stosowania, w następujących przypadkach:

a) jeżeli podmiot ten znajduje się w państwie trzecim, w którym występują przeszkody prawne dotyczące przekazywania niezbędnych informacji, bez uszczerbku dla zasad sektorowych odnoszących się do obowiązku właściwych władz w zakresie odmowy udzielenia

▼B

zezwolenia, jeżeli skuteczne wykonywanie powierzonych im funkcji nadzorczych jest uniemożliwione;

b) jeżeli podmiot, w odniesieniu do celów sprawowania dodatkowego nadzoru nad podmiotami objętymi regulacją należącymi do konglomeratu finansowego, nie jest znaczący;

c) jeżeli włączenie podmiotu byłoby niewłaściwe lub wprowadzające w błąd w odniesieniu do celów dodatkowego nadzoru.

Jednakże jeżeli wyłączeniu ma podlegać kilka podmiotów na mocy akapitu pierwszego lit. b), muszą one jednak zostać włączone, jeżeli łącznie są znaczące.

W przypadkach wymienionych w akapicie pierwszym lit. c), z wyjątkiem pilnych przypadków, koordynator przed podjęciem decyzji zasięga opinii innych odpowiednich właściwych władz.

Jeżeli koordynator nie włącza podmiotu objętego regulacją do zakresu stosowania na podstawie jednego z przypadków przewidzianych w akapicie pierwszym lit. b) i c), właściwe władze Państwa Członkowskiego, w którym mieści się siedziba tego podmiotu, mogą zwrócić się do podmiotu stojącego na czele konglomeratu finansowego o udzielenie informacji, które mogą ułatwić sprawowanie nadzoru nad podmiotem objętym regulacją.

Artykuł 7

Koncentracja ryzyka

1. Bez uszczerbku dla zasad sektorowych dodatkowy nadzór nad koncentracją ryzyka podmiotów objętych regulacją, należących do konglomeratu finansowego sprawuje się zgodnie z zasadami ustanowionymi w niniejszym rozdziale sekcja 3 art. 9 ust. 2–4 oraz w załączniku II.

2. Państwa Członkowskie wymagają od podmiotów objętych regulacją lub finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej regularnego przedkładania koordynatorowi sprawozdań, co najmniej raz na rok, dotyczących każdej znaczącej koncentracji ryzyka na poziomie konglomeratu finansowego, zgodnie z zasadami ustanowionymi w niniejszym artykule oraz w załączniku II. Podmiot objęty regulacją w rozumieniu art. 1, stojący na czele konglomeratu finansowego lub, jeżeli na czele konglomeratu finansowego nie stoi podmiot objęty regulacją w rozumieniu art. 1, finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej, lub podmiot objęty regulacją należący do konglomeratu finansowego zidentyfikowany przez koordynatora po konsultacji z innymi odpowiednimi właściwymi władzami oraz konglomeratem finansowym, przekazuje koordynatorowi niezbędne informacje.

Takie koncentracje ryzyka są przedmiotem kontroli nadzorczej koordynatora, zgodnie z sekcją 3.

3. Do czasu dalszej koordynacji prawodawstwa wspólnotowego Państwa Członkowskie mogą określić limity ilościowe lub umożliwić swoim właściwym władzom określenie limitów ilościowych, lub podjąć inne środki nadzorcze, które pozwoliłyby na osiągnięcie celów dodatkowego nadzoru w odniesieniu do jakiejkolwiek koncentracji ryzyka na poziomie konglomeratu finansowego.

4. Jeżeli na czele konglomeratu finansowego stoi finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej, zasady sektorowe dotyczące koncentracji ryzyka najważniejszego sektora finansowego w konglomeracie finansowym, jeżeli taki istnieje, stosuje się do tego sektora jako całości, w tym do finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej.

▼B

Artykuł 8

Transakcje dokonywane między przedsiębiorstwami należącymi do tej samej grupy

1. Bez uszczerbku dla zasad sektorowych dodatkowy nadzór nad transakcjami dokonywanymi między przedsiębiorstwami należącymi do tej samej grupy podmiotów objętych regulacją należących do konglomeratu finansowego sprawuje się zgodnie z zasadami ustanowionymi w niniejszym rozdziale, sekcja 3 art. 9 ust. 2–4 oraz w załączniku II.

2. Państwa Członkowskie wymagają od podmiotów objętych regulacją lub finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej regularnego i co najmniej raz w roku przedkładania koordynatorowi sprawozdań w sprawie wszelkich transakcji podmiotów objętych regulacją, dokonywanych między przedsiębiorstwami należącymi do tej samej grupy, zgodnie z zasadami ustanowionymi w niniejszym artykule oraz w załączniku II. Ponieważ do tej pory nie ustalono definicji progów określonych w załączniku II akapit pierwszy zdanie ostatnie, transakcję dokonaną między przedsiębiorstwami należącymi do tej samej grupy uznaje się za istotną, jeżeli jej kwota przekracza 5 % ogólnej kwoty wymagań adekwatności kapitałowej na poziomie konglomeratu finansowego.

Podmiot objęty regulacją w rozumieniu art. 1, stojący na czele konglomeratu finansowego lub, jeżeli na czele konglomeratu nie stoi podmiot objęty regulacją w rozumieniu art. 1, finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej lub podmiot objęty regulacją należący do konglomeratu finansowego, zidentyfikowany przez koordynatora po konsultacji z innymi odpowiednimi właściwymi władzami oraz z konglomeratem finansowym przekazuje koordynatorowi niezbędne informacje.

Takie transakcje dokonywane między przedsiębiorstwami należącymi do tej samej grupy są przedmiotem kontroli nadzorczej koordynatora.

3. Do czasu dalszej koordynacji prawodawstwa wspólnotowego Państwa Członkowskie mogą określać limity ilościowe i wymogi jakościowe lub umożliwić swoim właściwym władzom określenie limitów ilościowych i wymogów jakościowych lub podjąć inne środki nadzorcze, które pozwoliłyby na osiągnięcie celów dodatkowego nadzoru w odniesieniu do transakcji podmiotów objętych regulacją należących do konglomeratu finansowego, dokonywanych między przedsiębiorstwami należącymi do tej samej grupy.

4. Jeżeli na czele konglomeratu finansowego stoi finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej, zasady sektorowe odnoszące się do transakcji dokonywanych między przedsiębiorstwami należącymi do grupy najważniejszego sektora finansowego w konglomeracie finansowym stosuje się do tego sektora jako całości, w tym także do finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej.

Artykuł 9

Mechanizmy kontroli wewnętrznej i procesy zarządzania ryzykiem

1. Państwa Członkowskie wymagają od podmiotów objętych regulacją wprowadzenia, na poziomie konglomeratu finansowego, odpowiednich procesów zarządzania ryzykiem i mechanizmów kontroli wewnętrznej, włącznie z rzetelnymi procedurami administracyjnymi i rachunkowymi.

2. Procesy zarządzania ryzykiem obejmują:

a) rzetelne administrowanie oraz zarządzanie wraz z zatwierdzaniem i okresową kontrolą strategii i polityk, wykonywaną przez właściwe organy zarządzające na poziomie konglomeratu finansowego w odniesieniu do wszelkiego ryzyka, które zakładają;

▼B

b) właściwe polityki adekwatności kapitałowej do celu przewidywania wpływu strategii ich działalności na profil ryzyka oraz wymogi kapitałowe określone zgodnie z art. 8 i załącznikiem I;

c) właściwe procedury zapewniające, że systemy monitorowania ich ryzyka są dobrze zintegrowane z ich organizacją oraz że podejmowane są wszelkie środki w celu zapewnienia, że systemy wprowadzone w życie we wszystkich przedsiębiorstwach objętych zakresem dodatkowego nadzoru są spójne w sposób umożliwiający zmierzenie ryzyka, jego monitorowanie i kontrolowanie na poziomie konglomeratu finansowego.

3. Mechanizmy kontroli wewnętrznej obejmują:

a) odpowiednie mechanizmy odnoszące się do adekwatności kapitałowej, umożliwiające ustalenie i zmierzenie każdego poniesionego ryzyka materialnego oraz właściwe odniesienie funduszy własnych do ryzyka;

b) rzetelne procedury dotyczące sprawozdawczości oraz rachunkowości umożliwiające zidentyfikowanie, zmierzenie i kontrolowanie transakcji dokonywanych między przedsiębiorstwami należącymi do tej samej grupy oraz koncentracje ryzyka.

4. Państwa Członkowskie zapewniają, że we wszystkich przedsiębiorstwach objętych zakresem dodatkowego nadzoru na podstawie art. 5 istnieją odpowiednie mechanizmy kontroli wewnętrznej dotyczące sporządzania wszelkich danych i informacji, które mogłyby być właściwe do celów dodatkowego nadzoru.

5. Procesy i mechanizmy określone w ust. 1–4 są przedmiotem kontroli nadzorczej koordynatora.

SEKCJA 3

ŚRODKI UŁATWIAJĄCE DODATKOWY NADZÓR

Artykuł 10

Właściwy organ odpowiedzialny za dodatkowy nadzór (koordynator)

1. W celu zapewnienia właściwego dodatkowego nadzoru nad podmiotami objętymi regulacją, należącymi do konglomeratu finansowego koordynator indywidualny odpowiedzialny za koordynację i sprawowanie dodatkowego nadzoru jest wyznaczany spośród właściwych władz danych Państw Członkowskich, włącznie z Państwem Członkowskim, w którym znajduje się siedziba zarządu finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej.

2. Wyznaczenie oparte jest na następujących kryteriach:

a) jeżeli na czele konglomeratu finansowego stoi podmiot objęty regulacją, zadania koordynatora są wykonywane przez właściwy organ, który udzielił zezwolenia temu podmiotowi objętemu regulacją, na podstawie odpowiednich zasad sektorowych;

b) jeżeli na czele konglomeratu finansowego nie stoi podmiot objęty regulacją, zadania koordynatora są wykonywane przez właściwy organ ustalony zgodnie z następującymi zasadami:

   i) jeżeli przedsiębiorstwem dominującym podmiotu objętego regulacją jest finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej, zadania koordynatora są wykonywane przez właściwy organ, który udzielił zezwolenia temu podmiotowi objętemu regulacją, na podstawie odpowiednich zasad sektorowych;

   ii) jeżeli finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej z siedzibą zarządu znajdującą się we Wspólnocie jest przedsiębiorstwem dominującym więcej niż jednego podmiotu objętego regulacją, a jeden z tych podmiotów otrzymał zezwolenie

▼B

w Państwie Członkowskim, w którym znajduje się siedziba zarządu finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej, zadania koordynatora są wykonywane przez właściwy organ podmiotu objętego regulacją, który otrzymał zezwolenie w tym Państwie Członkowskim.

Jeżeli więcej niż jeden podmiot objęty regulacją, działający w różnych sektorach finansowych, otrzymał zezwolenie w Państwie Członkowskim, w którym znajduje się siedziba zarządu finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej, zadania koordynatora są wykonywane przez właściwy organ podmiotu objętego regulacją, działającego w najważniejszym sektorze finansowym.

Jeżeli na czele konglomeratu finansowego stoi więcej niż jedna finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej, których siedziby zarządu znajdują się w różnych Państwach Członkowskich, oraz jeżeli w każdym z tych Państw Członkowskich znajduje się podmiot objęty regulacją, zadania koordynatora są wykonywane przez właściwy organ podmiotu objętego regulacją, wykazującego największą sumę bilansową, jeżeli podmioty te znajdują się w tym samym sektorze finansowym, lub przez właściwy organ podmiotu objętego regulacją w najważniejszym sektorze finansowym;

iii) jeżeli przedsiębiorstwem dominującym więcej niż jednego podmiotu objętego regulacją, z siedzibą zarządu znajdującą się we Wspólnocie jest ta sama finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej, a żaden z tych podmiotów nie otrzymał zezwolenia w Państwie Członkowskim, w którym znajduje się siedziba zarządu finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej, zadania koordynatora są wykonywane przez właściwy organ, który udzielił zezwolenia podmiotowi objętemu regulacją, wykazującemu największą sumę bilansową w najważniejszym sektorze finansowym;

iv) jeżeli konglomerat finansowy jest grupą nieposiadającą przedsiębiorstwa dominującego, lub w każdym innym przypadku, zadania koordynatora są wykonywane przez właściwy organ, który udzielił zezwolenia podmiotowi objętemu regulacją, wykazującemu największą sumę bilansową w najważniejszym sektorze finansowym.

3. W szczególnych przypadkach odpowiednie właściwe władze mogą, za wspólnym porozumieniem, znieść kryteria określone w ust. 2, jeżeli ich stosowanie byłoby niewłaściwe, uwzględniając strukturę konglomeratu oraz właściwe znaczenie jego działalności w różnych krajach, oraz wyznaczyć do roli koordynatora inny właściwy organ. W takich przypadkach przed podjęciem decyzji właściwe władze umożliwiają konglomeratowi wyrażenie jego opinii w sprawie takiej decyzji.

Artykuł 11

Zadania koordynatora

1. Zadania wykonywane przez koordynatora w odniesieniu do dodatkowego nadzoru obejmują:

a) koordynację gromadzenia i rozpowszechniania odpowiednich lub niezbędnych informacji dla kontynuacji działalności w sytuacjach nadzwyczajnych, w tym rozpowszechniania informacji, które mają znaczenie dla zadań właściwego organu w zakresie sprawowania nadzoru na mocy zasad sektorowych;

b) kontrolę nadzorczą oraz ocenę sytuacji finansowej konglomeratu finansowego;

c) ocenę zgodności z zasadami dotyczącymi adekwatności kapitałowej oraz koncentracji ryzyka i transakcji dokonywanych między przed-

▼B

siębiorstwami należącymi do tej samej grupy, jak określono w art. 6, 7 i 8;

d) ocenę struktury konglomeratu finansowego, organizacji oraz systemu kontroli wewnętrznej, jak określono w art. 9;

e) planowanie i koordynację czynności nadzoru dla kontynuowania działalności w sytuacjach nadzwyczajnych, we współpracy z odpowiednimi właściwymi władzami;

f) inne zadania, środki oraz decyzje powierzone koordynatorowi na mocy niniejszej dyrektywy lub wynikające ze stosowania niniejszej dyrektywy.

W celu uproszczenia i ustanowienia dodatkowego nadzoru, opierając się na szerokiej podstawie prawnej, koordynator oraz inne odpowiednie właściwe władze i, w miarę potrzeby, inne zaangażowane właściwe władze wprowadzają ustalenia koordynacyjne. Ustalenia koordynacyjne mogą powierzać dodatkowe zadania koordynatorowi i mogą wyszczególniać procedury dotyczące procesu podejmowania decyzji między odpowiednimi właściwymi władzami, jak określono w art. 3, 4, 5 ust. 4, art. 6, 12 ust. 2, art. 16 i 18, jak również dotyczące współpracy z innymi właściwymi władzami.

2. W przypadku gdy konieczne jest uzyskanie informacji, których udzielono już innemu właściwemu organowi, zgodnie z zasadami sektorowymi, koordynator powinien skontaktować się z tym organem w każdym przypadku, gdy będzie to możliwe, w celu uniknięcia powielenia sprawozdań przekazywanych poszczególnym organom zaangażowanym w nadzór.

3. Bez uszczerbku dla możliwości powierzenia szczególnych kompetencji i obowiązków w zakresie nadzoru, jak przewidziano w prawodawstwie wspólnotowym, obecność koordynatora, któremu powierzono zadania szczególne dotyczące dodatkowego nadzoru nad podmiotami objętymi regulacją, należącymi do konglomeratu finansowego, nie ma wpływu na zadania i obowiązki właściwych władz przewidzianych w zasadach sektorowych.

Artykuł 12

Współpraca i wymiana informacji między właściwymi władzami

1. Właściwe władze odpowiedzialne za nadzór nad podmiotami objętymi regulacją, należącymi do konglomeratu finansowego oraz właściwy organ wyznaczony do pełnienia funkcji koordynatora konglomeratu finansowego ściśle współpracują ze sobą. Bez uszczerbku dla ich właściwych obowiązków określonych na mocy zasad sektorowych władze te, ustanowione lub nie w tym samym Państwie Członkowskim przekazują sobie wszelkie informacje niezbędne lub właściwe do wykonania zadań nadzorczych innych władz na mocy zasad sektorowych oraz niniejszej dyrektywy. W tym zakresie właściwe władze i koordynator przekazują, na żądanie, wszelkie właściwe informacje oraz przekazują z własnej inicjatywy wszelkie niezbędne informacje.

Współpraca ta obejmuje co najmniej gromadzenie i wymianę informacji w odniesieniu do następujących pozycji:

a) określenie struktury grupy wszystkich głównych podmiotów należących do konglomeratu finansowego, a także właściwych organów podmiotów objętych regulacją, należących do grupy;

b) polityk strategicznych konglomeratu finansowego;

c) sytuacji finansowej konglomeratu finansowego, w szczególności w zakresie adekwatności kapitałowej, transakcji dokonywanych między przedsiębiorstwami należącymi do tej samej grupy, koncentracji ryzyka oraz rentowności;

d) głównych akcjonariuszy oraz zarządzania konglomeratem finansowym;

▼B

e) organizacji, zarządzania ryzykiem oraz systemów kontroli wewnętrznej na poziomie konglomeratu finansowego;

f) procedur zbierania informacji od podmiotów należących do konglomeratu finansowego oraz weryfikacji takich informacji;

g) negatywnego rozwoju podmiotów objętych regulacją lub podmiotów konglomeratu finansowego, które mogłyby poważnie zaszkodzić podmiotom objętym regulacją;

h) głównych sankcji oraz środków wyjątkowych podejmowanych przez właściwe władze zgodnie z zasadami sektorowymi lub niniejszą dyrektywą.

Właściwe władze mogą również wymieniać informacje, które mogą być niezbędne do celów wykonania powierzonych im zadań dotyczących podmiotów objętych regulacją należących do konglomeratu finansowego, zgodnie z zasadami sektorowymi, z następującymi organami: bankami centralnymi, Europejskim Systemem Banków Centralnych oraz Europejskim Bankiem Centralnym.

2. Bez uszczerbku dla właściwych dla nich obowiązków określonych na mocy zasad sektorowych właściwe zainteresowane władze przed podjęciem decyzji zasięgają swojej opinii w odniesieniu do następujących pozycji, jeżeli decyzje te mają znaczenie dla zadań nadzoru innych właściwych władz:

a) zmian struktury akcjonariatu, struktury organizacyjnej lub zarządzania podmiotami objętymi regulacją, należącymi do konglomeratu finansowego, które wymagają zatwierdzenia lub udzielenia zezwolenia przez właściwe władze;

b) głównych sankcji lub środków wyjątkowych, podejmowanych przez właściwe władze.

Właściwe władze mogą podjąć decyzję o niezasięganiu opinii w pilnych przypadkach lub jeżeli takie konsultacje mogą zagrozić skuteczności decyzji. W takim przypadku właściwy organ bezzwłocznie informuje inne właściwe władze.

3. Koordynator może wezwać właściwe władze Państwa Członkowskiego, w którym znajduje się siedziba zarządu przedsiębiorstwa dominującego oraz które samodzielnie nie sprawuje dodatkowego nadzoru na podstawie art. 10, do zwrócenia się do przedsiębiorstwa dominującego o udzielenie informacji właściwych do celu wykonania zadań koordynacji ustanowionych w art. 11, oraz o przekazanie tych informacji koordynatorowi.

Jeżeli informacje określone w art. 14 ust. 2 przekazano już właściwemu organowi zgodnie z zasadami sektorowymi, właściwe władze odpowiedzialne za sprawowanie dodatkowego nadzoru mogą zwrócić się z wnioskiem o udzielenie informacji do pierwszego z wymienionych organów.

4. Państwa Członkowskie zezwalają na wymianę informacji między swoimi właściwymi władzami oraz między właściwymi władzami i innymi właściwymi władzami, jak określono w ust. 1, 2 i 3. Zbieranie lub posiadanie informacji odnoszących się do podmiotu należącego do konglomeratu finansowego niebędącego podmiotem objętym regulacją w żadnym przypadku nie oznacza, że właściwe władze są zobowiązane do pełnienia funkcji nadzorczej w odniesieniu do tych podmiotów na zasadzie autonomicznej.

Informacje otrzymane w ramach dodatkowego nadzoru, w szczególności jakakolwiek wymiana informacji między właściwymi władzami a właściwymi władzami i innymi organami przewidzianymi w niniejszej dyrektywie podlega przepisom w sprawie tajemnicy zawodowej oraz przekazywania informacji poufnych, ustanowionych w zasadach sektorowych.

▼B

Artykuł 13

Organ zarządzający finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej

Państwa Członkowskie wymagają, aby osoby skutecznie kierujące działalnością finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej posiadały wystarczająco nieposzlakowaną opinię i wystarczające doświadczenie do wykonywania tych obowiązków.

Artykuł 14

Dostęp do informacji

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że nie istnieją żadne przeszkody prawne w ramach ich jurysdykcji zabraniające osobom fizycznym i prawnym objętym zakresem dodatkowego nadzoru wymiany między sobą informacji właściwych do celów dodatkowego nadzoru bez względu na to, czy są one podmiotem objętym regulacją, czy nie.

2. Państwa Członkowskie zapewniają, że w kontaktach bezpośrednich lub pośrednich z podmiotami należącymi do konglomeratu finansowego bez względu na to, czy są to podmioty objęte regulacją, czy nie, właściwe władze tych państw, odpowiedzialne za sprawowanie dodatkowego nadzoru mają dostęp do wszelkich informacji właściwych do celów dodatkowego nadzoru.

Artykuł 15

Weryfikacja

Jeżeli stosując niniejszą dyrektywę, właściwe władze, w przypadkach szczególnych, wyrażają wolę zweryfikowania informacji dotyczących podmiotu tworzącego część konglomeratu finansowego i znajdującego się w innym Państwie Członkowskim bez względu na to, czy jest to podmiot objęty regulacją, czy nie, zwracają się do właściwych władz tego innego Państwa Członkowskiego z prośbą o przeprowadzenie weryfikacji.

Władze otrzymujące taki wniosek uwzględniają go, w ramach swoich kompetencji, i przeprowadzają weryfikację we własnym zakresie lub umożliwiają jej przeprowadzenie biegłemu rewidentowi lub ekspertowi lub umożliwiają jej przeprowadzenie władzom składającym wniosek.

Właściwy organ składający wniosek może, jeżeli wyraża taką wolę, uczestniczyć w weryfikacji, jeżeli nie przeprowadza weryfikacji we własnym zakresie.

Artykuł 16

Środki przymusu

Jeżeli podmioty objęte regulacją, należące do konglomeratu finansowego nie spełniają wymogów określonych w art. 6–9 lub jeżeli spełniają wymogi, ale jednakże zagrożona jest ich wypłacalność, lub jeżeli transakcje dokonywane między przedsiębiorstwami należącymi do tej samej grupy lub koncentracje ryzyka stanowią zagrożenie dla sytuacji finansowej podmiotów objętych regulacją, wymagane są niezbędne środki w celu możliwie najszybszego uzdrowienia sytuacji:

— przez koordynatora, odnoszące się do finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej,

— przez właściwe władze, odnoszące się do podmiotów objętych regulacją, w tym celu koordynator informuje właściwe władze o rezultatach swoich ustaleń.

Bez uszczerbku dla przepisów art. 17 ust. 2 Państwa Członkowskie mogą ustalić, jakie środki mogą podejmować właściwe władze

▼B

w odniesieniu do holdingowych spółek finansowych o działalności mieszanej.

Właściwe zaangażowane władze, włącznie z koordynatorem, w odpowiednim przypadku koordynują swoje działania nadzoru.

Artykuł 17

Dodatkowe kompetencje właściwych władz

1. Do czasu dalszej harmonizacji zasad sektorowych Państwa Członkowskie zapewniają, że ich właściwe władze posiadają kompetencje do podjęcia każdego środka nadzoru uważanego za niezbędny w celu uniknięcia obchodzenia lub zapobieżenia obchodzeniu zasad sektorowych przez podmioty objęte regulacją, należące do konglomeratu finansowego.

2. Bez uszczerbku dla przepisów ich prawa karnego Państwa Członkowskie zapewniają, że kary lub środki mające na celu usunięcie stwierdzonych naruszeń przepisów lub przyczyn takich naruszeń mogą zostać nałożone na finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej lub osoby faktycznie nimi zarządzające, które naruszają przepisy ustawowe, wykonawcze lub administracyjne, przyjęte w celu wykonania niniejszej dyrektywy. W niektórych przypadkach środki takie mogą wymagać interwencji sądów. Właściwe władze ściśle współpracują ze sobą w celu zapewnienia, że takie kary lub środki dają pożądany skutek.

SEKCJA 4

PAŃSTWA TRZECIE

Artykuł 18

Przedsiębiorstwa dominujące spoza Wspólnoty

1. Bez uszczerbku dla zasad sektorowych w przypadku określonym w art. 5 ust. 3 właściwe władze weryfikują, czy podmioty objęte regulacją, których przedsiębiorstwo dominujące posiada siedzibę zarządu znajdującą się poza Wspólnotą, podlegają nadzorowi właściwego organu państwa trzeciego, równoważnemu przewidzianemu przepisami niniejszej dyrektywy w sprawie dodatkowego nadzoru nad podmiotami objętymi regulacją, określonymi w art. 5 ust. 2. Weryfikację przeprowadza właściwy organ, który pełniłby funkcję koordynatora, gdyby miały zostać zastosowane kryteria określone w art. 10 ust. 2, na wniosek przedsiębiorstwa dominującego lub jakiegokolwiek podmiotu objętego regulacją, który otrzymał zezwolenie we Wspólnocie, lub z własnej inicjatywy. Taki właściwy organ zasięga opinii innych odpowiednich właściwych władz oraz uwzględnia wszelkie stosowane wskazówki przygotowane przez Komitet ds. Konglomeratów Finansowych zgodnie z art. 21 ust. 5. Do tego celu właściwy organ przed podjęciem decyzji zasięga opinii Komitetu.

2. W przypadku braku równoważnego nadzoru określonego w ust. 1 Państwa Członkowskie stosują do podmiotów objętych regulacją, przez analogię, przepisy dotyczące dodatkowego nadzoru nad podmiotami objętymi regulacją określonymi w art. 5 ust. 2. Alternatywnie, właściwe władze mogą stosować jedną z metod wymienionych w ust. 3.

3. Państwa Członkowskie umożliwiają swoim właściwym władzom stosowanie innych metod, które zapewniają właściwy dodatkowy nadzór nad podmiotami objętymi regulacją, należącymi do konglomeratu finansowego. Metody te uzgadnia się z koordynatorem, po konsultacji z innymi odpowiednimi właściwymi władzami. Właściwe władze mogą w szczególności wymagać utworzenia finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej, której siedziba znajduje się we Wspólnocie, oraz stosowania niniejszej dyrektywy do podmiotów objętych regulacją, należących do konglomeratu finansowego, na którego czele stoi ta spółka holdingowa. Metody muszą realizować cele dodatkowego

▼B

nadzoru określone w niniejszej dyrektywie oraz należy o nich powiadomić inne właściwe zaangażowane władze oraz Komisję.

Artykuł 19

Współpraca z właściwymi władzami państw trzecich

1. Artykuł 25 ust. 1 i 2 dyrektywy 2000/12/WE oraz art. 10a dyrektywy 98/78/WE stosuje się *mutatis mutandis* do negocjacji umów zawartych z jednym lub większą liczbą państw trzecich, dotyczących środków sprawowania dodatkowego nadzoru nad podmiotami objętymi regulacją, należącymi do konglomeratu finansowego.

▼M1

2. Bez uszczerbku dla art. 300 ust. 1 i 2 Traktatu, Komisja, wspierana przez Europejski Komitet ds. Bankowości, Europejski Komitet ds. Ubezpieczeń i Emerytur Pracowniczych oraz Komitet ds. Konglomeratów Finansowych bada wyniki rokowań, określonych w ust. 1, a także wynikającą z nich sytuację.

▼B

ROZDZIAŁ III

KOMPETENCJE PRZYZNANE KOMISJI ORAZ PROCEDURA KOMITETU

Artykuł 20

Kompetencje przyznane Komisji

1. Zgodnie z procedurą określoną w art. 21 ust. 2 Komisja przyjmuje dostosowania techniczne, jakie mają zostać wprowadzone w niniejszej dyrektywie w następujących obszarach:

a) bardziej precyzyjne formułowanie definicji określonych w art. 2 w celu uwzględnienia rozwoju sytuacji na rynkach finansowych w zakresie stosowania niniejszej dyrektywy;

b) bardziej precyzyjne formułowanie definicji określonych w art. 2 w celu zapewnienia jednolitego stosowania niniejszej dyrektywy we Wspólnocie;

c) dostosowanie terminologii oraz określanie definicji w niniejszej dyrektywie zgodnie z późniejszymi aktami Wspólnoty w sprawie podmiotów objętych regulacją i w sprawach pokrewnych;

d) bardziej precyzyjne definiowanie metod obliczania wymienionych w załączniku I w celu uwzględnienia rozwoju sytuacji na rynkach finansowych oraz technik nadzoru ostrożnościowego;

e) koordynacji przepisów przyjętych na podstawie art. 7 i 8 oraz załącznika II w celu zachęcania do jednolitego stosowania we Wspólnocie.

2. Przed przedłożeniem projektu środków Komitetowi ds. Konglomeratów Finansowych, określonemu w art. 21 Komisja informuje społeczeństwo o każdym wniosku złożonym zgodnie z niniejszym artykułem i zasięga opinii zainteresowanych stron.

Artykuł 21

Komitet

1. Komisję wspiera Komitet ds. Konglomeratów Finansowych, zwany dalej „Komitetem”.

2. W przypadku dokonywania odniesienia do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE, uwzględniając przepisy jej art. 8.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

▼B

3. Komitet przyjmuje swój regulamin wewnętrzny.

4. Bez uszczerbku dla już przyjętych środków wykonawczych z chwilą, w której upływa czteroletni okres następujący po wejściu w życie niniejszej dyrektywy, zawiesza się stosowanie przepisów wymagających przyjęcia norm technicznych oraz decyzji zgodnie z procedurą określoną w ust. 2. Na wniosek Komisji Parlament Europejski i Rada mogą przedłużyć stosowanie przepisów zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 251 Traktatu i w tym celu przed upływem terminu określonego powyżej poddają je przeglądowi.

5. Komitet może wydawać ogólne wytyczne dotyczące tego, czy dodatkowy system nadzoru właściwych władz w państwach trzecich pozwala osiągnąć cele dodatkowego nadzoru określonego w niniejszej dyrektywie, w odniesieniu do podmiotów objętych regulacją, należących do konglomeratu finansowego, na którego czele stoi podmiot, którego siedziba zarządu znajduje się poza Wspólnotą. Komitet poddaje takie wytyczne kontroli i uwzględnia wszelkie zmiany dodatkowego nadzoru sprawowanego przez takie właściwe władze.

6. Państwa Członkowskie informują Komitet o stosowanych przez nie zasadach dotyczących nadzoru nad transakcjami dokonywanymi między przedsiębiorstwami należącymi do tej samej grupy oraz nad koncentracją ryzyka.

ROZDZIAŁ IV

ZMIANY W ISTNIEJĄCYCH DYREKTYWACH

Artykuł 22

Zmiany w dyrektywie 73/239/EWG

W dyrektywie 73/239/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1) dodaje się art. 12a w brzmieniu:

„Artykuł 12a

1. Właściwe władze innego Państwa Członkowskiego są konsultowane przed udzieleniem zezwolenia zakładowi ubezpieczeń, który jest:

a) przedsiębiorstwem zależnym zakładu ubezpieczeń posiadającego zezwolenie w innym Państwie Członkowskim; lub

b) przedsiębiorstwem zależnym przedsiębiorstwa dominującego zakładu ubezpieczeń posiadającego zezwolenie w innym Państwie Członkowskim; lub

c) kontrolowany przez tę samą osobę fizyczną lub prawną, która kontroluje zakład ubezpieczeń posiadający zezwolenie w innym Państwie Członkowskim.

2. Właściwy organ zaangażowanego Państwa Członkowskiego, odpowiedzialny za nadzór nad instytucjami kredytowymi lub przedsiębiorstwami inwestycyjnymi jest konsultowany, przed udzieleniem zezwolenia zakładowi ubezpieczeń, który jest:

a) przedsiębiorstwem zależnym instytucji kredytowej lub przedsiębiorstwa inwestycyjnego posiadającego zezwolenie we Wspólnocie; lub

b) przedsiębiorstwem zależnym przedsiębiorstwa dominującego instytucji kredytowej lub przedsiębiorstwa inwestycyjnego posiadającego zezwolenie we Wspólnocie; lub

c) kontrolowany przez tę samą osobę fizyczną lub prawną, która kontroluje instytucję kredytową lub przedsiębiorstwo inwestycyjne posiadające zezwolenie we Wspólnocie.

▼B

3. Odpowiednie właściwe władze określone w ust. 1 i 2 konsultują się wzajemnie, w szczególności podczas dokonywania oceny stosowności akcjonariuszy oraz reputacji i doświadczenia członków zarządu, uczestniczących w zarządzaniu innym podmiotem należącym do tej samej grupy. Przekazują sobie wzajemnie wszelkie informacje odnoszące się do stosowności akcjonariuszy oraz reputacji i doświadczenia członków zarządu, istotne dla innych właściwych władz uczestniczących w udzielaniu zezwoleń, a także prowadzeniu oceny zgodności z warunkami działalności.";

2) w art. 16 ust. 2 dodaje się następujące akapity:

„Dopuszczalny margines wypłacalności zostaje również zmniejszony o następujące pozycje:

a) udziały kapitałowe, które zakład ubezpieczeń posiada w:

— zakładach ubezpieczeń w rozumieniu art. 6 niniejszej dyrektywy, art. 6 pierwszej dyrektywy 79/267/EWG z dnia 5 marca 1979 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych, odnoszących się do podejmowania i prowadzenia działalności w dziedzinie bezpośrednich ubezpieczeń na życie ([1]), lub art. 1 lit. b) dyrektywy 98/78/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ([2]),

— zakładach reasekuracji w rozumieniu art. 1 ust. c) dyrektywy 98/78/WE,

— ubezpieczeniowych grupach kapitałowych w rozumieniu art. 1 lit. i) dyrektywy 98/78/WE,

— instytucjach kredytowych i instytucjach finansowych w rozumieniu art. 1 ust. 1 i 5 dyrektywy 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ([3]),

— przedsiębiorstwach inwestycyjnych oraz instytucjach finansowych w rozumieniu art. 1 ust. 2 dyrektywy 93/22/EWG ([4]) oraz art. 2 ust. 4 i 7 dyrektywy 93/6/EWG ([5]);

b) każdą z następujących pozycji, które zakład ubezpieczeń posiada w odniesieniu do podmiotów określonych w lit. a), w których posiada udziały kapitałowe:

— instrumenty określone w ust. 3,

— instrumenty określone w art. 18 ust. 3 dyrektywy 79/267/EWG,

— wierzytelności podporządkowane i instrumenty określone w art. 35 i 36 ust. 3 dyrektywy 2000/12/WE.

Jeżeli udziały w innej instytucji kredytowej, przedsiębiorstwie inwestycyjnym, instytucji finansowej, zakładzie ubezpieczeń lub reasekuracji, lub ubezpieczeniowej grupie kapitałowej posiadane są tymczasowo do celów pomocy finansowej przeznaczonej na reorganizację oraz utrzymanie podmiotu, właściwy organ może odstąpić od stosowania przepisów w sprawie odliczeń określonych w akapicie czwartym lit. a) i b).

([1]) Dz.U. L 63 z 13.3.1979, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2002/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 77 z 20.3.2002, str. 11).
([2]) Dz.U. L 330 z 5.12.1998, str. 1.
([3]) Dz.U. L 126 z 26.5.2000, str. 1. Dyrektywa zmieniona dyrektywą 2000/28/EWG (Dz.U. L 275 z 27.10.2000, str. 37).
([4]) Dz.U. L 141 z 11.6.1993, str. 27. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2000/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 290 z 17.11.2000, str. 27).
([5]) Dz.U. L 141 z 11.6.1993, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 98/33/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 204 z 21.7.1998, str. 29).

▼B

Alternatywnie, do odliczania pozycji określonych w akapicie czwartym lit. a) i b), które zakład ubezpieczeń posiada w instytucjach kredytowych, przedsiębiorstwach inwestycyjnych i instytucjach finansowych, Państwa Członkowskie mogą umożliwić swoim zakładom ubezpieczeń stosowanie *mutatis mutandis* metod 1, 2, lub 3 załącznika I do dyrektywy 2002/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie dodatkowego nadzoru nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń oraz przedsiębiorstwami inwestycyjnymi konglomeratu finansowego i zmieniająca dyrektywy Rady 73/239/EWG, 79/267/EWG, 92/49/EWG, 92/96/EWG, 93/6/EWG i 93/22/EWG oraz dyrektywy 98/78/WE i 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ([1]). Metodę 1 (konsolidacja rachunkowości) stosuje się jedynie wtedy, gdy właściwy organ ma pewność co do poziomu zintegrowanego zarządzania oraz kontroli wewnętrznej w odniesieniu do podmiotów, które zostałyby włączone w zakres konsolidacji. Wybraną metodę stosuje się w sposób jednolity długookresowo.

Państwa Członkowskie mogą przewidzieć, że do celów obliczania marginesu wypłacalności przewidzianego w niniejszej dyrektywie, zakłady ubezpieczeń podlegające dodatkowemu nadzorowi zgodnie z dyrektywą 98/78/WE lub dodatkowemu nadzorowi zgodnie z dyrektywą 2002/87/WE nie muszą odliczać pozycji określonych w akapicie czwartym lit. a) i b), posiadanych w instytucjach kredytowych, przedsiębiorstwach inwestycyjnych, instytucjach finansowych, zakładach ubezpieczeń lub reasekuracji lub w ubezpieczeniowych grupach kapitałowych objętych zakresem dodatkowego nadzoru.

Do celów odliczania udziałów kapitałowych określonych w niniejszym ustępie udział kapitałowy oznacza udział kapitałowy w rozumieniu art. 1 lit. f) dyrektywy 98/78/WE.”

Artykuł 23

Zmiany w dyrektywie 79/267/EWG

W dyrektywie 79/267/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„*Artykuł 12a*

1. Z właściwymi władzami innego Państwa Członkowskiego są prowadzone konsultacje przed udzieleniem zezwolenia zakładowi ubezpieczeń na życie, który jest:

a) przedsiębiorstwem zależnym zakładu ubezpieczeń posiadającego zezwolenie w innym Państwie Członkowskim; lub

b) przedsiębiorstwem zależnym podmiotu dominującego zakładu ubezpieczeń posiadającego zezwolenie w innym Państwie Członkowskim; lub

c) kontrolowany przez tę samą osobę fizyczną lub prawną, która kontroluje zakład ubezpieczeń posiadający zezwolenie w innym Państwie Członkowskim.

2. Z właściwym organem zaangażowanego Państwa Członkowskiego, odpowiedzialnym za nadzór nad instytucjami kredytowymi lub przedsiębiorstwami inwestycyjnymi są prowadzone konsultacje przed udzieleniem zezwolenia zakładowi ubezpieczeń, który jest:

a) przedsiębiorstwem zależnym instytucji kredytowej lub przedsiębiorstwa inwestycyjnego, posiadającego zezwolenie we Wspólnocie; lub

([1]) Dz.U. L 35 z 11.2.2003.

▼B

b) przedsiębiorstwem zależnym przedsiębiorstwa dominującego instytucji kredytowej lub przedsiębiorstwa inwestycyjnego posiadającego zezwolenie we Wspólnocie; lub

c) kontrolowany przez tę samą osobę fizyczną lub prawną, która kontroluje instytucję kredytową lub przedsiębiorstwo inwestycyjne posiadające zezwolenie we Wspólnocie.

3. Odpowiednie właściwe władze określone w ust. 1 i 2 konsultują się wzajemnie, w szczególności podczas dokonywania oceny stosowności akcjonariuszy oraz reputacji i doświadczenia członków zarządu uczestniczących w zarządzaniu innym podmiotem należącym do tej samej grupy. Przekazują sobie wzajemnie wszelkie informacje odnoszące się do stosowności akcjonariuszy oraz reputacji i doświadczenia członków zarządu, istotne dla innych właściwych władz uczestniczących w udzielaniu zezwoleń, a także prowadzeniu oceny zgodności z warunkami działalności.";

2) w art. 18 ust. 2 dodaje się następujące akapity:

„Dopuszczalny margines wypłacalności zostaje również zmniejszony o następujące pozycje:

a) udziały, które zakład ubezpieczeń posiada w:

— zakładach ubezpieczeń w rozumieniu art. 6 niniejszej dyrektywy, art. 6 dyrektywy 73/239/EWG ([1]) lub art. 1 lit. b) dyrektywy 98/78/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ([2]),

— zakładach reasekuracji w rozumieniu art. 1 lit. c) dyrektywy 98/78/WE,

— ubezpieczeniowych grupach kapitałowych w rozumieniu art. 1 lit. i) dyrektywy 98/78/WE,

— instytucjach kredytowych i instytucjach finansowych w rozumieniu art. 1 ust. 1 i 5 dyrektywy 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ([3]),

— przedsiębiorstwach inwestycyjnych oraz instytucjach finansowych w rozumieniu art. 1 ust. 2 dyrektywy 93/22/EWG ([4]) i art. 2 ust. 4 i 7 dyrektywy 93/6/EWG ([5]);

b) każdą z następujących pozycji, które zakład ubezpieczeń posiada w odniesieniu do podmiotów określonych w lit. a), w których posiada udział kapitałowy:

— instrumenty określone w ust. 3,

— instrumenty określone w art. 16 ust. 3 dyrektywy 73/239/EWG,

— wierzytelności podporządkowane i instrumenty określone w art. 35 i 36 ust. 3 dyrektywy 2000/12/WE.

Jeżeli udziały w innej instytucji kredytowej, przedsiębiorstwie inwestycyjnym, instytucji finansowej, zakładzie ubezpieczeń lub reasekuracji lub ubezpieczeniowej grupie kapitałowej posiadane są tymczasowo do celów pomocy finansowej przeznaczonej na reorganizację oraz utrzymanie podmiotu, właściwy organ może odstąpić od stoso-

([1]) Dz.U. L 228 z 16.8.1973, str. 3. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2002/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 77 z 20.3.2002, str. 17).
([2]) Dz.U. L 330 z 5.12.1998, str. 1.
([3]) Dz.U. L 126 z 26.5.2000, str. 1. Dyrektywa zmieniona dyrektywą 2000/28/EWG (Dz.U. L 275 z 27.10.2000, str. 37).
([4]) Dz.U. L 141 z 11.6.1993, str. 27. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2000/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 290 z 17.11.2000, str. 27).
([5]) Dz.U. L 141 z 11.6.1993, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 98/33/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 204 z 21.7.1998, str. 29).

▼B

wania przepisów w sprawie odliczeń określonych w akapicie trzecim lit. a) i b).

Alternatywnie do odliczania pozycji określonych w akapicie czwartym lit. a) i b), które zakład ubezpieczeń posiada w instytucjach kredytowych, przedsiębiorstwach inwestycyjnych i instytucjach finansowych, Państwa Członkowskie mogą umożliwić swoim zakładom ubezpieczeń stosowanie *mutatis mutandis* metod 1, 2, lub 3 załącznika I do dyrektywy 2002/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie dodatkowego nadzoru nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń oraz przedsiębiorstwami inwestycyjnymi konglomeratu finansowego i zmieniająca dyrektywy Rady 73/239/EWG, 79/267/EWG, 92/49/EWG, 92/96/EWG, 93/6/EWG i 93/22/EWG oraz dyrektywy 98/78/WE i 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady [1]. Metodę 1 (konsolidacja rachunkowości) stosuje się jedynie wtedy, gdy właściwy organ ma pewność co do poziomu zintegrowanego zarządzania oraz kontroli wewnętrznej w odniesieniu do podmiotów, które zostałyby włączone w zakres konsolidacji. Wybraną metodę stosuje się w sposób jednolity długookresowo.

Państwa Członkowskie mogą przewidzieć, że do celów obliczania marginesu wypłacalności przewidzianego w niniejszej dyrektywie zakłady ubezpieczeń podlegające dodatkowemu nadzorowi zgodnie z dyrektywą 98/78/WE lub dodatkowemu nadzorowi zgodnie z dyrektywą 2002/87/WE nie muszą odliczać pozycji określonych w akapicie czwartym lit. a) i b), posiadanych w instytucjach kredytowych, przedsiębiorstwach inwestycyjnych, instytucjach finansowych, zakładach ubezpieczeń lub reasekuracji lub w ubezpieczeniowych grupach kapitałowych objętych zakresem dodatkowego nadzoru.

Do celów odliczania udziałów kapitałowych określonych w niniejszym ustępie udział kapitałowy oznacza udział kapitałowy w rozumieniu art. 1 lit. f) dyrektywy 98/78/WE.”

Artykuł 24

Zmiany w dyrektywie 92/49/EWG

W dyrektywie 92/49/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 15 dodaje się ustęp 1a w brzmieniu:

„1a. Jeżeli nabywcą pakietu akcji określonego w ust. 1 jest zakład ubezpieczeń, instytucja kredytowa lub przedsiębiorstwo inwestycyjne posiadające zezwolenie w innym Państwie Członkowskim lub przedsiębiorstwo dominujące takiego podmiotu lub osoba fizyczna lub prawna kontrolująca taki podmiot oraz, jeżeli w wyniku takiego nabycia przedsiębiorstwo, w którym nabywca zamierzający posiadać pakiet akcji, stałoby się przedsiębiorstwem zależnym lub podlegającym kontroli nabywcy ocena nabycia musi podlegać uprzednim konsultacjom określonym w art. 12a dyrektywy 73/239/EWG.”;

2) artykuł 16 ust. 5c otrzymuje brzmienie:

„5c. Niniejszy artykuł nie stanowi przeszkody w przekazywaniu przez właściwy organ:

— bankom centralnym i innym instytucjom o podobnej funkcji w ramach ich właściwości, jako władz monetarnych,

— w odpowiednim przypadku innym władzom publicznym odpowiedzialnym za nadzorowanie systemów płatniczych,

informacji przeznaczonych do wykonywania ich zadań ani też nie stanowi przeszkody dla takich organów lub instytucji w przekazywaniu właściwym władzom takich informacji, jakich mogą one potrzebować do celów ust. 4. Informacje otrzymane

[1] Dz.U. L 35 z 11.2.2003.

▼B

w tym kontekście podlegają warunkom tajemnicy zawodowej nałożonej niniejszym artykułem.”

Artykuł 25

Zmiany w dyrektywie 92/96/EWG

W dyrektywie 92/96/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 14 dodaje się ustęp 1a w brzmieniu:

„1a. Jeżeli nabywcą pakietu akcji, określonego w ust. 1 jest zakład ubezpieczeń, instytucja kredytowa lub przedsiębiorstwo inwestycyjne posiadające zezwolenie w innym Państwie Członkowskim, lub przedsiębiorstwo dominujące takiego podmiotu, lub osoba fizyczna lub prawna kontrolująca taki podmiot oraz jeżeli w wyniku takiego nabycia przedsiębiorstwo, w którym nabywca zamierzający posiadać pakiet akcji stałoby się przedsiębiorstwem zależnym lub podlegającym kontroli nabywcy, ocena nabycia musi podlegać uprzednim konsultacjom określonym w art. 12a dyrektywy 79/267/EWG”;

2) artykuł 15 ust. 5c otrzymuje brzmienie:

„5c. Niniejszy artykuł nie stanowi przeszkody w przekazywaniu przez właściwy organ:

— bankom centralnym i innym instytucjom o podobnej funkcji w ramach ich właściwości, jako władz monetarnych,

— w odpowiednim przypadku innym władzom publicznym odpowiedzialnym za nadzorowanie systemów płatniczych,

informacji przeznaczonych do wykonywania ich zadań ani też nie stanowi przeszkody dla takich organów lub instytucji w przekazywaniu właściwym władzom takich informacji, jakich mogą one potrzebować do celów ust. 4. Informacje otrzymane w tym kontekście podlegają warunkom tajemnicy zawodowej nałożonej niniejszym artykułem”.

Artykuł 26

Zmiany w dyrektywie 93/6/EWG

W art. 7 ust. 3 dyrektywy 93/6/EWG tiret pierwsze i drugie otrzymują brzmienie:

„— »finansowa spółka holdingowa« oznacza instytucję finansową, której przedsiębiorstwa zależne stanowią wyłącznie lub głównie przedsiębiorstwa inwestycyjne lub inne instytucje finansowe, z których co najmniej jedno jest przedsiębiorstwem inwestycyjnym oraz które nie jest finansową spółką holdingową o działalności mieszanej w rozumieniu dyrektywy 2002/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie dodatkowego nadzoru nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń oraz przedsiębiorstwami finansowymi konglomeratu finansowego i zmieniająca dyrektywy Rady 73/239/EWG, 79/267/EWG, 92/49/EWG, 92/96/EWG, 93/6/EWG i 93/22/EWG oraz dyrektywy 98/78/WE i 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ([1]),

— »spółka holdingowa o profilu mieszanym« oznacza przedsiębiorstwo dominujące niebędące ani finansową spółką holdingową, ani przedsiębiorstwem inwestycyjnym, ani finansową spółką holdingową o działalności mieszanej w rozumieniu dyrektywy 2002/87/WE, którego przedsiębiorstwo zależne obejmuje co najmniej jedno przedsiębiorstwo inwestycyjne.”

([1]) Dz.U. L 35 z 11.2.2003.

▼B

Artykuł 27

Zmiany w dyrektywie 93/22/EWG

W dyrektywie 93/22/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 6 dodaje się następujące akapity:

„Z właściwym organem zaangażowanego Państwa Członkowskiego, odpowiedzialnym za nadzór nad instytucjami kredytowymi lub zakładami ubezpieczeń są prowadzone konsultacje przed udzieleniem zezwolenia przedsiębiorstwu inwestycyjnemu, które jest:

a) przedsiębiorstwem zależnym instytucji kredytowej lub zakładu ubezpieczeń posiadającego zezwolenie we Wspólnocie; lub

b) przedsiębiorstwem zależnym przedsiębiorstwa dominującego instytucji kredytowej lub zakładu ubezpieczeń posiadającego zezwolenie we Wspólnocie; lub

c) kontrolowane przez tę samą osobę fizyczną lub prawną, która kontroluje instytucję kredytową lub zakład ubezpieczeń posiadający zezwolenie we Wspólnocie.

Odpowiednie właściwe władze określone w akapicie pierwszym i drugim konsultują się wzajemnie, w szczególności podczas dokonywania oceny stosowności akcjonariuszy oraz reputacji i doświadczenia członków zarządu uczestniczących w zarządzaniu innym podmiotem należącym do tej samej grupy. Przekazują sobie wzajemnie wszelkie informacje odnoszące się do stosowności akcjonariuszy oraz reputacji i doświadczenia członków zarządu, istotne dla innych właściwych władz uczestniczących w udzielaniu zezwoleń, a także prowadzeniu oceny zgodności z warunkami działalności.”;

2) artykuł 9 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Jeżeli nabywcą pakietu akcji określonego w ust. 1 jest posiadające zezwolenie w innym Państwie Członkowskim przedsiębiorstwo inwestycyjne, instytucja kredytowa, lub zakład ubezpieczeń posiadający zezwolenie w innym Państwie Członkowskim, lub przedsiębiorstwo dominujące takiego przedsiębiorstwa inwestycyjnego, instytucji kredytowej lub zakładu ubezpieczeń, posiadającego zezwolenie w innym Państwie Członkowskim, lub osoba fizyczna lub prawna kontrolująca takie przedsiębiorstwo inwestycyjne, instytucja kredytowa lub zakład ubezpieczeń posiadający zezwolenie w innym Państwie Członkowskim oraz, jeżeli w wyniku takiego nabycia przedsiębiorstwo, w którym nabywca zamierzający nabyć pakiet akcji, stałoby się przedsiębiorstwem zależnym nabywcy lub podlegającym jego kontroli, ocena nabycia musi podlegać uprzednim konsultacjom przewidzianym w art. 6.”

Artykuł 28

Zmiany w dyrektywie 98/78/WE

W dyrektywie 98/78/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1 lit. g), h), i) oraz j) otrzymują brzmienie:

„g) »zakład posiadający udziały kapitałowe w innym zakładzie«; oznacza zakład, który jest albo zakładem dominującym, albo innym zakładem, który posiada udziały kapitałowe lub zakład powiązany z innym zakładem według powiązania w rozumieniu art. 12 ust. 1 dyrektywy 83/349/EWG;

h) »zakład powiązany«; oznacza zakład, który jest albo przedsiębiorstwem zależnym, albo zakładem, w którym inny zakład posiada udziały kapitałowe lub zakład powiązany z innym zakładem według powiązania w rozumieniu art. 12 ust. 1 dyrektywy 83/349/EWG;

▼B

i) »ubezpieczeniowa grupa kapitałowa«; oznacza przedsiębiorstwo dominujące, którego główna działalność polega na nabywaniu i posiadaniu udziałów kapitałowych w przedsiębiorstwach zależnych, o ile przedsiębiorstwa te są wyłącznie lub głównie zakładami ubezpieczeń, zakładami reasekuracji lub zakładami ubezpieczeń mieszczącymi się w państwach trzecich, a co najmniej jedno z tych przedsiębiorstw zależnych jest zakładem ubezpieczeń, oraz które nie jest finansową spółką holdingową o działalności mieszanej w rozumieniu dyrektywy 2002/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie dodatkowego nadzoru nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń i przedsiębiorstwami inwestycyjnymi konglomeratu finansowego i zmieniająca dyrektywy Rady 73/239/EWG, 79/267/EWG, 92/49/EWG, 92/96/EWG, 93/6/EWG i 93/22/EWG oraz dyrektywy 98/78/WE i 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ([1]);

j) »ubezpieczeniowa grupa kapitałowa prowadząca działalność mieszaną«; oznacza przedsiębiorstwo dominujące inne niż zakład ubezpieczeń, zakład ubezpieczeń mieszczący się w państwie trzecim, zakład reasekuracji lub ubezpieczeniową grupę kapitałową lub finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej w rozumieniu dyrektywy 2002/87/WE, które wśród swoich przedsiębiorstw zależnych posiada co najmniej jeden zakład ubezpieczeń.”;

2) w art. 6 ust. 3 dodaje się następujące zdanie:

„Właściwy organ składający wniosek może, jeżeli wyraża taką wolę, uczestniczyć w weryfikacji, jeżeli nie przeprowadza weryfikacji we własnym zakresie.”;

3) w art. 8 ust. 2 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Państwa Członkowskie wymagają od zakładów ubezpieczeń wprowadzenia odpowiednich procesów zarządzania ryzykiem oraz mechanizmów kontroli wewnętrznej, w tym rzetelnych procedur dotyczących sprawozdawczości i rachunkowości, w celu ustalenia, zmierzenia, nadzorowania i kontrolowania operacji przewidzianych odpowiednio w ust. 1. Państwa Członkowskie wymagają składania co najmniej raz w roku przez zakłady ubezpieczeń stosownych sprawozdań dotyczących znaczących operacji. Te procesy i mechanizmy podlegają kontroli właściwych organów.”;

4) dodaje się artykuły w brzmieniu:

„Artykuł 10a

Współpraca z właściwymi organami państw trzecich

1. Na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy Komisja może przedkładać Radzie wnioski dotyczące negocjowania umów zawieranych z jednym lub większą liczbą państw trzecich dotyczących sprawowania dodatkowego nadzoru nad:

a) zakładami ubezpieczeń, w których zakłady posiadające udziały kapitałowe są zakładami w rozumieniu art. 2, posiadającymi siedzibę zarządu znajdującą się w państwie trzecim; oraz

b) zakładami ubezpieczeń mieszczącymi się w państwach trzecich, w których zakładami posiadającymi udziały kapitałowe są zakłady w rozumieniu art. 2, posiadające siedzibę zarządu znajdującą się we Wspólnocie.

2. Umowy określone w ust. 1 dążą w szczególności do zapewnienia, że:

([1]) Dz.U. L 35 z 11.2.2003.

▼B

a) właściwe organy Państw Członkowskich mogą uzyskać informacje konieczne do dodatkowego nadzoru nad zakładami ubezpieczeń posiadającymi siedzibę zarządu we Wspólnocie oraz takimi, które posiadają przedsiębiorstwa zależne lub udziały kapitałowe w zakładach spoza Wspólnoty; oraz

b) właściwe organy państw trzecich mogą uzyskać informacje konieczne do dodatkowego nadzoru nad zakładami ubezpieczeń posiadającymi siedzibę zarządu na swoich terytoriach, oraz takimi, które posiadają przedsiębiorstwa zależne lub posiadają udziały kapitałowe w zakładach jednego lub większej liczby Państw Członkowskich.

3. Komisja i Komitet ds. Ubezpieczeń badają wyniki negocjacji określonych w ust. 1, a także powstałą sytuację.

Artykuł 10b

Organ zarządzający ubezpieczeniowej grupy kapitałowej

Państwa Członkowskie wymagają, aby osoby skutecznie kierujące działalnością ubezpieczeniowej grupy kapitałowej posiadały wystarczająco nieposzlakowaną opinię i wystarczające doświadczenie do wykonywania tych obowiązków.";

5) w załączniku I.1.B dodaje się następujący akapit:

„Jeżeli nie istnieją powiązania kapitałowe między niektórymi zakładami grupy ubezpieczeniowej, właściwy organ ustala, jaki proporcjonalny udział zostanie uwzględniony.";

6) w załączniku I.2. dodaje się punkt 2.4a w brzmieniu:

„**2.4a. Powiązane instytucje kredytowe, przedsiębiorstwa inwestycyjne i instytucje finansowe**

Podczas obliczania skorygowanej wypłacalności zakładu ubezpieczeń, który jest zakładem posiadającym udziały kapitałowe w instytucji kredytowej, przedsiębiorstwie inwestycyjnym lub instytucji finansowej, zasady ustanowione w art. 16 ust. 1 dyrektywy 73/239/EWG i art. 18 dyrektywy 79/267/EWG w sprawie potrącania takich udziałów kapitałowych, stosuje się *mutatis mutandis*, podobnie jak przepisy w sprawie zdolności Państw Członkowskich, w określonych warunkach, do stosowania metod alternatywnych oraz do umożliwienia niepotrącania takich udziałów kapitałowych."

Artykuł 29

Zmiany w dyrektywie 2000/12/WE

W dyrektywie 2000/12/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1 wprowadza się następujące zmiany:

a) punkt 9 otrzymuje brzmienie:

„9) »udział kapitałowy«; oznacza, do celów skonsolidowanego nadzoru oraz do celów art. 34 ust. 2 pkt 15 i 16, udział kapitałowy w rozumieniu art. 17 zdanie pierwsze dyrektywy 78/660/EWG lub posiadany bezpośrednio lub pośrednio udział dający prawo do ponad 20 % głosów lub kapitału przedsiębiorstwa";

b) punkty 21 i 22 otrzymują brzmienie:

„21) »finansowa spółka holdingowa«; oznacza instytucję finansową, której przedsiębiorstwa zależne są wyłącznie lub głównie instytucjami kredytowymi lub instytucjami finansowymi, przy czym co najmniej jedno z tych przedsiębiorstw zależnych jest instytucją kredytową, oraz która nie jest finansową spółką holdingową o działalności mieszanej w rozumieniu dyrektywy

▼B

2002/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie dodatkowego nadzoru nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń oraz przedsiębiorstwami inwestycyjnymi konglomeratu finansowego i zmieniająca dyrektywy Rady 73/239/EWG, 79/267/EWG, 92/49/EWG, 92/96/EWG, 93/6/EWG i 93/22/EWG oraz dyrektywy 98/78/WE i 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ([1]);

22) »spółka holdingowa o działalności mieszanej«; oznacza przedsiębiorstwo dominujące inne niż holdingowa spółka finansowa lub instytucja kredytowa lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej w rozumieniu dyrektywy 2002/87/WE, wśród których przedsiębiorstw zależnych jest co najmniej jedna instytucja kredytowa;";

2) w art. 12 dodaje się akapity w brzmieniu:

„Z właściwym organem Państwa Członkowskiego, którego sprawa ta dotyczy, odpowiedzialnym za nadzór nad zakładami ubezpieczeń lub przedsiębiorstwami inwestycyjnymi, są prowadzone konsultacje przed udzieleniem zezwolenia instytucji kredytowej, która jest:

a) przedsiębiorstwem zależnym zakładu ubezpieczeń lub przedsiębiorstwa inwestycyjnego posiadającego zezwolenie we Wspólnocie; lub

b) przedsiębiorstwem zależnym przedsiębiorstwa dominującego zakładu ubezpieczeń lub przedsiębiorstwa inwestycyjnego posiadającego zezwolenie we Wspólnocie; lub

c) kontrolowana przez tę samą osobę fizyczną lub prawną, która kontroluje zakład ubezpieczeń lub przedsiębiorstwo inwestycyjne posiadające zezwolenie we Wspólnocie.

Odpowiednie właściwe organy określone w akapicie pierwszym i drugim konsultują się wzajemnie w szczególności podczas dokonywania oceny stosowności akcjonariuszy oraz reputacji i doświadczenia członków zarządu uczestniczących w zarządzaniu innym podmiotem należącym do tej samej grupy. Przekazują sobie wzajemnie wszelkie informacje odnoszące się do stosowności akcjonariuszy oraz reputacji i doświadczenia członków zarządu, istotne dla innych właściwych władz uczestniczących w udzielaniu zezwoleń, a także prowadzeniu oceny zgodności z warunkami działalności.";

3) artykuł 16 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Jeżeli nabywcą pakietu akcji określonego w ust. 1 jest instytucja kredytowa, zakład ubezpieczeń lub przedsiębiorstwo inwestycyjne posiadające zezwolenie w innym Państwie Członkowskim lub przedsiębiorstwo dominujące instytucji kredytowej, zakładu ubezpieczeń lub przedsiębiorstwa inwestycyjnego posiadającego zezwolenie w innym Państwie Członkowskim, lub osoba fizyczna lub prawna kontrolująca instytucję kredytową, zakład ubezpieczeń lub przedsiębiorstwo inwestycyjne posiadające zezwolenie w innym Państwie Członkowskim, oraz jeżeli w wyniku takiego nabycia instytucja, w której nabywca zamierzający posiadać pakiet akcji, stałaby się przedsiębiorstwem zależnym nabywcy lub podlegającym jego kontroli, ocena nabycia musi podlegać uprzednim konsultacjom przewidzianym w art. 12.";

4) w art. 34 ust. 2 wprowadza się następujące zmiany:

a) w pierwszym akapicie punkty 12 i 13 zastępuje się przez:

„12) pakiety akcji w innych instytucjach kredytowych i finansowych stanowiące powyżej 10 % kapitału;

([1]) Dz.U. L 35 z 11.2.2003.

▼B

13) wierzytelności podporządkowane oraz instrumenty określone w art. 35 i art. 36 ust. 3, gdy wierzytelności i instrumenty te odnoszą się do innych instytucji kredytowych i finansowych, w których dana instytucja kredytowa w każdym przypadku posiada pakiet akcji stanowiący powyżej 10 % kapitału;

14) pakiety akcji w innych instytucjach kredytowych i finansowych stanowiące do 10 % kapitału tych instytucji, wierzytelności podporządkowane oraz instrumenty określone w art. 35 i 36 ust. 3, jakie instytucja kredytowa posiada w odniesieniu do instytucji kredytowych i finansowych innych pod względem sumy posiadanych w nich pakietów akcji od określonych w pkt 12 i 13 niniejszego ustępu, a także wierzytelności podporządkowane i instrumenty, które przekraczają kwotę 10 % funduszy własnych danej instytucji kredytowej, obliczonych przed pomniejszeniem tych funduszy o pozycje z pkt 12–16 niniejszego ustępu;

15) udziały kapitałowe w rozumieniu art. 1 ust. 9, które instytucja kredytowa posiada w:

— zakładach ubezpieczeń w rozumieniu art. 6 dyrektywy 73/239/EWG, art. 6 dyrektywy 79/267/EWG lub art. 1 ust. b) dyrektywy 98/78/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ([1]),

— zakładach reasekuracji w rozumieniu art. 1 lit. c) dyrektywy 98/78/WE,

— ubezpieczeniowych grupach kapitałowych w rozumieniu art. 1 lit. i) dyrektywy 98/78/WE;

16) każda z wymienionych pozycji, którą instytucja kredytowa posiada w odniesieniu do podmiotów określonych w pkt 15, w których posiada udziały:

— instrumenty określone w art. 16 ust. 3 dyrektywy 73/239/EWG,

— instrumenty określone w art. 18 ust. 3 dyrektywy 79/267/EWG;";

b) akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Jeżeli udziały w innej instytucji kredytowej, instytucji finansowej, zakładzie ubezpieczeń lub reasekuracji, lub ubezpieczeniowej grupie kapitałowej posiadane są tymczasowo do celów pomocy finansowej przeznaczonej na reorganizację oraz utrzymanie podmiotu, właściwy organ może odstąpić od stosowania przepisów w sprawie odliczeń określonych w pkt 12–16.

Alternatywnie, do odliczania pozycji określonych w pkt 15 i 16, Państwa Członkowskie mogą umożliwić swoim instytucjom kredytowym stosowanie *mutatis mutandis* metod 1, 2, lub 3 załącznika I do dyrektywy 2002/87/WE. Metodę 1 (konsolidacja rachunkowości) stosuje się jedynie wtedy, gdy właściwy organ ma pewność co do poziomu zintegrowanego zarządzania oraz kontroli wewnętrznej w odniesieniu do podmiotów, które zostałyby włączone w zakres konsolidacji. Wybraną metodę stosuje się w sposób jednolity długookresowo.

Państwa Członkowskie mogą przewidzieć, że do celów obliczania funduszy własnych na zasadzie autonomicznej instytucje kredytowe podlegające nadzorowi skonsolidowanemu zgodnie z rozdziałem 3 oraz dodatkowemu nadzorowi zgodnie z dyrektywą 2002/87/WE nie muszą odliczać pozycji określonych w pkt 12-16, posiadanych w instytucjach kredytowych,

([1]) Dz.U. L 330 z 5.12.1998, str. 1.

▼B

instytucjach finansowych, zakładach ubezpieczeń lub reasekuracji lub w ubezpieczeniowych grupach kapitałowych objętych zakresem skonsolidowanego lub dodatkowego nadzoru.

Przepis ten stosuje się do wszystkich zasad ostrożnościowych harmonizowanych wspólnotowymi aktami prawnymi";

5) w art. 51 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Państwa Członkowskie nie muszą stosować limitów ustanowionych w ust. 1 i 2 do pakietów akcji w zakładach ubezpieczeń określonych w dyrektywie 73/239/EWG oraz w dyrektywie 79/267/EWG, lub w zakładach reasekuracji określonych w dyrektywie 98/78/WE";

6) w art. 52 ust. 2 zdanie ostatnie otrzymuje brzmienie:

„Bez uszczerbku dla art. 54a konsolidacja sytuacji finansowej spółki holdingowej w żadnym przypadku nie oznacza, że właściwe władze zobowiązane są do pełnienia roli nadzorczej w stosunku do finansowej spółki holdingowej na zasadzie autonomicznej.";

7) w art. 54 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 dodaje się akapit w brzmieniu:

„W przypadku przedsiębiorstw powiązanych według powiązania w rozumieniu art. 12 ust. 1 dyrektywy 83/349/EWG właściwe władze ustalają sposób wykonywania konsolidacji.";

b) w ust. 4 skreśla się akapit pierwszy tiret trzecie;

8) dodaje się art. 54a w brzmieniu:

„Artykuł 54a

Organ zarządzający finansowych spółek holdingowych

Państwa Członkowskie wymagają, aby osoby skutecznie kierujące działalnością finansową spółki holdingowej posiadały wystarczająco nieposzlakowaną opinię i wystarczające doświadczenie do wykonywania tych obowiązków.";

9) dodaje się art. 55a w brzmieniu:

„Artykuł 55a

Transakcje dokonywane między przedsiębiorstwami należącymi do tej samej grupy a spółkami holdingowymi o działalności mieszanej

Bez uszczerbku dla przepisów tytułu V rozdział 2 sekcja 3 niniejszej dyrektywy Państwa Członkowskie przewidują, że jeżeli przedsiębiorstwo dominujące jednej lub większej liczby instytucji kredytowych jest spółką holdingową o działalności mieszanej, to właściwe władze odpowiedzialne za nadzór nad tymi instytucjami kredytowymi sprawują ogólny nadzór nad transakcjami dokonywanymi między instytucją kredytową a spółką holdingową o działalności mieszanej oraz jej przedsiębiorstwami zależnymi.

Właściwe władze wymagają od instytucji kredytowych wprowadzenia właściwych procesów zarządzania ryzykiem oraz mechanizmów kontroli wewnętrznej, w tym odpowiednich procedur dotyczących sprawozdawczości i rachunkowości w celu ustalenia, zmierzenia, nadzorowania i kontroli transakcji dokonywanych ze spółką holdingową o działalności mieszanej, będącą przedsiębiorstwem dominującym tych instytucji i jej przedsiębiorstwami zależnymi. Właściwe władze wymagają od instytucji kredytowej składania sprawozdań dotyczących wszelkich istotnych transakcji z tymi podmiotami, innymi niż podmioty określone w art. 48. Procedury te oraz istotne transakcje podlegają kontroli właściwych władz.

▼B

Jeżeli transakcje dokonywane między przedsiębiorstwami należącymi do tej grupy stanowią zagrożenie dla sytuacji finansowej instytucji kredytowej, właściwy organ odpowiedzialny za nadzór nad instytucją podejmuje właściwe środki.”;

10) w art. 56 ust. 7 dodaje się zdanie w brzmieniu:

„Właściwy organ składający wniosek może, jeżeli wyraża taką wolę, uczestniczyć w weryfikacji, jeżeli nie przeprowadza weryfikacji we własnym zakresie.”;

11) dodaje się art. 56a w brzmieniu:

„Artykuł 56a

Przedsiębiorstwa dominujące państwa trzeciego

Jeżeli instytucja kredytowa, której przedsiębiorstwo dominujące jest instytucją kredytową lub finansową spółką holdingową, której siedziba znajduje się poza Wspólnotą, nie podlega nadzorowi skonsolidowanemu na mocy art. 52, właściwe władze sprawdzają, czy instytucja kredytowa podlega nadzorowi skonsolidowanemu właściwego organu państwa trzeciego, równoważnego organowi podlegającego zasadom ustanowionym w art. 52. Sprawdzenia dokonuje, na wniosek przedsiębiorstwa dominującego lub jakiegokolwiek podmiotu objętego regulacją, posiadającego zezwolenie udzielone we Wspólnocie, lub z własnej inicjatywy, właściwy organ, który odpowiadałby za nadzór skonsolidowany, gdyby zastosowano akapit czwarty. Ten właściwy organ zasięga opinii innych właściwych władz, których to dotyczy.

Komitet Doradczy ds. Bankowości może wydać ogólne wytyczne dotyczące tego, czy uzgodnienia dotyczące nadzoru skonsolidowanego właściwych władz państw trzecich umożliwiają osiągnięcie celów nadzoru skonsolidowanego, określonych w niniejszym rozdziale, w odniesieniu do instytucji kredytowych, których przedsiębiorstwo dominujące posiada siedzibę poza Wspólnotą. Komitet poddaje takie wytyczne kontroli oraz uwzględnia wszelkie zmiany wprowadzone do uzgodnień dotyczących skonsolidowanego nadzoru, stosowanych przez takie właściwe władze.

Właściwy organ przeprowadzający weryfikację określoną w akapicie drugim uwzględnia takie wytyczne. Do tego celu przed podjęciem decyzji właściwy organ zasięga opinii Komitetu.

W przypadku braku takiego równoważnego nadzoru Państwa Członkowskie do instytucji kredytowej stosują przez analogię przepisy art. 52.

Alternatywnie, Państwa Członkowskie umożliwiają swoim właściwym władzom stosowanie innych właściwych technik nadzoru, które umożliwiają osiągnięcie celów nadzoru skonsolidowanego nad instytucjami kredytowymi. Metody te uzgadnia właściwy organ, który odpowiadałby za nadzór skonsolidowany, po konsultacjach z innymi właściwymi władzami, których to dotyczy. Właściwe władze mogą w szczególności wymagać utworzenia finansowej spółki holdingowej, której siedziba zarządu znajduje się we Wspólnocie, oraz zastosować przepisy w sprawie nadzoru skonsolidowanego do skonsolidowanej pozycji tej finansowej spółki holdingowej. Metody muszą realizować cele skonsolidowanego nadzoru określone w niniejszym rozdziale i należy o nich powiadamiać inne właściwe władze, których to dotyczy, oraz Komisję.”

▼B

ROZDZIAŁ V

SPÓŁKI ZARZĄDZANIA AKTYWAMI

Artykuł 30

Spółki zarządzania aktywami

Do czasu dalszego skoordynowania zasad sektorowych Państwa Członkowskie przewidują włączenie spółek zarządzania aktywami:

a) w zakres nadzoru skonsolidowanego sprawowanego nad instytucjami kredytowymi oraz przedsiębiorstwami inwestycyjnymi i/lub w zakres sprawowania dodatkowego nadzoru nad zakładami ubezpieczeń należącymi do grupy ubezpieczeniowej; oraz

b) jeżeli grupa stanowi konglomerat finansowy, w zakres sprawowania dodatkowego nadzoru w rozumieniu niniejszej dyrektywy.

Do celu stosowania akapitu pierwszego Państwa Członkowskie przewidują lub udzielają swoim właściwym władzom kompetencji do decydowania, zgodnie z zasadami sektorowymi (sektor bankowy, sektor ubezpieczeń lub sektor usług inwestycyjnych) o włączeniu spółek zarządzania aktywami w zakres nadzoru skonsolidowanego i/lub dodatkowego, określonego w lit. a) akapitu pierwszego. Do celów tego przepisu właściwe zasady sektorowe odnoszące się do formy oraz zakresu włączania instytucji finansowych (jeżeli spółki zarządzania aktywami włącza się w zakres skonsolidowanego nadzoru nad instytucjami kredytowymi i przedsiębiorstwami inwestycyjnymi) oraz zakładów reasekuracji (jeżeli spółki zarządzania aktywami włącza się w zakres dodatkowego nadzoru nad zakładami ubezpieczeń) stosuje się *mutatis mutandis* do spółek zarządzania aktywami. Do celów dodatkowego nadzoru określonego w akapicie pierwszym lit. b) spółkę zarządzania aktywami traktuje się jako część dowolnego sektora, do którego jest włączona na mocy akapitu pierwszego lit. a).

Jeżeli spółka zarządzania aktywami tworzy część konglomeratu finansowego, wszelkie odniesienia do pojęcia podmiotu objętego regulacją oraz wszelkie odniesienia do pojęcia odpowiednich właściwych władz i organów rozumie się, do celów niniejszej dyrektywy, jako włączające odpowiednio spółki zarządzania aktywami oraz właściwe władze odpowiedzialne za nadzór nad spółkami zarządzania aktywami. Stosuje się to *mutatis mutandis* w odniesieniu do grup określonych w akapicie pierwszym lit. a).

ROZDZIAŁ VI

PRZEPISY PRZEJŚCIOWE I KOŃCOWE

Artykuł 31

Sprawozdanie Komisji

1. Do dnia 11 sierpnia 2007 r. Komisja przedkłada Komitetowi ds. Konglomeratów Finansowych, określonemu w art. 21 sprawozdanie w sprawie praktyk Państw Członkowskich oraz, w razie konieczności, w sprawie potrzeby dalszej harmonizacji w odniesieniu do:

— włączania spółek zarządzania aktywami w nadzór na poziomie grupy,

— wyboru oraz stosowania metod obliczania adekwatności kapitałowej, wymienionych w załączniku I,

— definicji istotnych transakcji dokonywanych między przedsiębiorstwami należącymi do tej samej grupy oraz znacznej koncentracji ryzyka, a także nadzoru nad transakcjami dokonywanymi między przedsiębiorstwami należącymi do tej samej grupy i koncentracją ryzyka, określoną w załączniku II, w szczególności w odniesieniu do wprowadzania limitów ilościowych i wymogów jakościowych do tego celu,

▼B

— okresów, w jakich konglomeraty finansowe przeprowadzają obliczenia wymagań adekwatności kapitałowej wymienionych w art. 6 ust. 2, oraz przekazują sprawozdania w sprawie znacznej koncentracji ryzyka, jak wymieniono w art. 7 ust. 2.

Przed złożeniem wniosków Komisja zasięga opinii Komitetu.

2. W terminie jednego roku od osiągnięcia porozumienia na szczeblu międzynarodowym w sprawie zasad usuwania podwójnego uruchamiania funduszy własnych grup finansowych Komisja bada sposób zapewnienia zgodności przepisów niniejszej dyrektywy z umowami międzynarodowymi oraz, w razie konieczności, składa właściwe wnioski.

Artykuł 32

Transpozycja

Państwa Członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne, niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy przed dniem 11 sierpnia 2004 r. Niezwłocznie powiadamiają o tym Komisję.

Państwa Członkowskie przewidują, że przepisy określone w akapicie pierwszym stosuje się w pierwszym rzędzie do nadzoru rachunków na rok budżetowy rozpoczynający się w dniu 1 stycznia 2005 r. lub podczas tego rok kalendarzowego.

Przepisy przyjęte przez Państwa Członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez Państwa Członkowskie.

Artykuł 33

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie w dniu jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 34

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

▼B

ZAŁĄCZNIK I

ADEKWATNOŚĆ KAPITAŁOWA

Obliczanie dodatkowych wymagań adekwatności kapitałowej podmiotów objętych regulacją, należących do konglomeratu finansowego określonych w art. 6 ust. 1 wykonuje się zgodnie z zasadami technicznymi oraz jedną z metod podanych w niniejszym załączniku.

Bez uszczerbku dla przepisów kolejnego akapitu Państwa Członkowskie umożliwiają swoim właściwym władzom, które przyjmują na siebie rolę koordynatora w odniesieniu do szczególnego konglomeratu finansowego, podejmowanie decyzji odnośnie do metody, jaką ten konglomerat finansowy powinien stosować, po konsultacji z innymi odpowiednimi właściwymi władzami oraz konglomeratem finansowym.

Państwa Członkowskie mogą wymagać dokonania obliczeń zgodnie z jedną, szczególną metodą spośród tych opisanych w niniejszym załączniku, jeżeli na czele konglomeratu finansowego stoi podmiot objęty regulacją, posiadający zezwolenie udzielone w tym Państwie Członkowskim. W przypadku gdy na czele konglomeratu finansowego nie stoi podmiot objęty regulacją w rozumieniu art. 1, Państwa Członkowskie udzielają zezwolenia na zastosowanie jakiejkolwiek z metod opisanych w niniejszym załączniku, z wyjątkiem przypadków, w których odpowiednie właściwe władze znajdują się w tym samym Państwie Członkowskim, kiedy to Państwo Członkowskie może wymagać stosowania jednej z metod.

I. **Zasady techniczne**

1. *Zakres oraz forma obliczania dodatkowych wymagań adekwatności kapitałowej*

Bez względu na stosowaną metodę, jeżeli podmiot jest przedsiębiorstwem zależnym i wykazuje deficyt wypłacalności lub, w przypadku podmiotu sektora finansowego nieobjętego regulacją, zakładany deficyt wypłacalności oraz całkowity deficyt wypłacalności przedsiębiorstwa zależnego musi zostać uwzględniony. Jeżeli w takim przypadku w opinii koordynatora odpowiedzialność przedsiębiorstwa dominującego posiadającego udziały w kapitale ogranicza się wyłącznie i niedwuznacznie do tego udziału w kapitale, koordynator może pozwolić na proporcjonalne uwzględnienie deficytu wypłacalności przedsiębiorstwa zależnego.

Jeżeli nie istnieją powiązania kapitałowe między podmiotami należącymi do konglomeratu finansowego, koordynator ustala, po konsultacji z innymi odpowiednimi właściwymi władzami, jaką proporcjonalną część udziału uwzględnić, mając na uwadze odpowiedzialność wynikającą z istniejącego stosunku.

2. *Inne zasady techniczne*

Bez względu na metodę zastosowaną do obliczenia dodatkowych wymagań adekwatności kapitałowej podmiotów objętych regulacją, należących do konglomeratu finansowego, ustanowioną w sekcji II niniejszego załącznika, koordynator oraz, w miarę potrzeby, inne zainteresowane właściwe władze, zapewniają, że stosuje się następujące zasady:

i) należy wyeliminować wielokrotne wykorzystanie elementów kwalifikujących się do obliczania funduszy własnych na poziomie konglomeratu finansowego (wielokrotne uruchamianie funduszy), jak również wszelkie niewłaściwe tworzenie kapitału własnego wewnątrz grupy; w celu zapewnienia wyeliminowania wielokrotnego uruchamiania funduszy oraz tworzenia kapitału własnego grupy właściwe władze stosują, przez analogię, odpowiednie zasady ustanowione we właściwych zasadach sektorowych;

ii) do czasu dalszej harmonizacji zasad sektorowych wymagania wypłacalności dotyczące różnych sektorów finansowych reprezentowanych w konglomeracie finansowym obejmują składniki funduszy własnych, zgodnie z odpowiednimi zasadami sektorowymi; jeżeli występuje deficyt funduszy własnych na poziomie konglomeratu finansowego, jedynie składniki funduszy własnych kwalifikujących się zgodnie z każdą zasadą sektorową (kapitał międzysekto-

▼B

rowy) kwalifikuje się do sprawdzenia zgodności z dodatkowymi wymaganiami wypłacalności;

jeżeli zasady sektorowe przewidują limity w sprawie kwalifikowania niektórych instrumentów funduszy własnych, które kwalifikowałoby się jako kapitał międzysektorowy, limity te stosowałoby się *mutatis mutandis* przy obliczaniu funduszy własnych na poziomie konglomeratu finansowego;

podczas obliczania funduszy własnych na poziomie konglomeratu finansowego właściwe władze uwzględniają również skuteczność możliwości transferu oraz dostępność funduszy własnych między różnymi osobami prawnymi grupy, z uwagi na cele zasad adekwatności kapitałowej;

jeżeli w przypadku podmiotu sektora finansowego nieobjętego regulacją wymóg zakładanej wypłacalności oblicza się zgodnie z sekcją II niniejszego załącznika, wymóg zakładanej wypłacalności oznacza wymóg kapitałowy, który podmiot ten musiałby spełnić na mocy odpowiednich zasad sektorowych, gdyby był podmiotem objętym regulacją tego szczególnego sektora finansowego; w przypadku spółek zarządzania aktywami wymóg wypłacalności oznacza wymóg kapitałowy określony w art. 5a ust. 1 lit. a) dyrektywy 85/611/EWG; wymóg zakładanej wypłacalności finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej oblicza się zgodnie z zasadami sektorowymi najważniejszego sektora finansowego w konglomeracie finansowym.

II. **Techniczne metody obliczania**

Metoda 1: „konsolidacji rachunkowości”

Metoda

Obliczanie dodatkowych wymagań adekwatności kapitałowej podmiotów objętych regulacją, należących do konglomeratu finansowego przeprowadza się na podstawie skonsolidowanych sprawozdań finansowych.

Dodatkowe wymagania adekwatności kapitałowej oblicza się jako różnicę między:

i) funduszami własnymi konglomeratu finansowego, obliczanymi na podstawie skonsolidowanej pozycji w grupie; elementy kwalifikujące się to takie, które kwalifikują się zgodnie z odpowiednimi zasadami sektorowymi;

oraz

ii) sumą wymagań wypłacalności dla każdego poszczególnego sektora finansowego, reprezentowanego w grupie; wymagania wypłacalności dla każdego poszczególnego sektora finansowego oblicza się zgodnie z odpowiednimi zasadami sektorowymi.

Powoływane zasady sektorowe określono w szczególności w rozdziale 3 tytułu V dyrektywy 2000/12/WE w odniesieniu do instytucji kredytowych, 98/78/WE w odniesieniu do zakładów ubezpieczeń, oraz 93/6/EWG w odniesieniu do instytucji kredytowych i przedsiębiorstw inwestycyjnych.

W przypadku podmiotów sektora finansowego nieobjętych regulacją, których nie objęto wspomnianymi powyżej obliczeniami sektorowego wymogu wypłacalności, należy obliczyć zakładany wymóg wypłacalności.

Różnica nie jest wartością ujemną.

Metoda 2: „odliczanie i agregacja”

Metoda

Obliczanie dodatkowych wymagań adekwatności kapitałowej podmiotów objętych regulacją, należących do konglomeratu finansowego przeprowadzane jest na podstawie sprawozdań finansowych każdego z podmiotów grupy.

Dodatkowe wymagania adekwatności kapitałowej oblicza się jako różnicę między:

i) sumą funduszy własnych każdego objętego i nieobjętego regulacją i podmiotu sektora finansowego, należącego do konglomeratu finansowego; elementy kwalifikujące się to takie, które kwalifikują się zgodnie z odpowiednimi zasadami sektorowymi;

▼B

oraz

ii) sumą:

— wymagań wypłacalności dla każdego objętego i nieobjętego regulacją podmiotu sektora finansowego w grupie; wymagania wypłacalności oblicza się zgodnie z odpowiednimi zasadami sektorowymi; oraz

— wartości księgowej udziałów kapitałowych w innych podmiotach grupy.

W przypadku podmiotów sektora finansowego nieobjętych regulacją oblicza się wymóg zakładanej wypłacalności. Fundusze własne oraz wymagania wypłacalności uwzględnia się według ich proporcjonalnego udziału, jak określono w art. 6 ust. 4 oraz zgodnie z sekcją I niniejszego załącznika.

Różnica nie jest wartością ujemną.

Metoda 3: „wartości księgowej/wymogu odliczania”

Metoda

Obliczanie dodatkowych wymagań adekwatności kapitałowej podmiotów objętych regulacją, należących do konglomeratu finansowego przeprowadza się na podstawie sprawozdań finansowych każdego z podmiotów grupy.

Dodatkowe wymagania adekwatności kapitałowej oblicza się jako różnicę między:

i) funduszami własnymi przedsiębiorstwa dominującego lub podmiotu stojącego na czele konglomeratu finansowego; elementy kwalifikujące się to takie, które kwalifikują się zgodnie z odpowiednimi zasadami sektorowymi;

oraz

ii) sumą:

— wymogu wypłacalności przedsiębiorstwa dominującego lub podmiotu stojącego na czele konglomeratu określonego w pkt i); oraz

— najwyższej wartości księgowej udziałów kapitałowych posiadanych przez ten ostatni podmiot w innych podmiotach grupy oraz wymogów wypłacalności tych podmiotów; wymogi wypłacalności ostatniego z wymienionych podmiotów uwzględnia się według ich proporcjonalnego udziału, jak określono w art. 6 ust. 4 oraz zgodnie z sekcją I niniejszego załącznika.

W przypadku podmiotów sektora finansowego, nieobjętych regulacją oblicza się wymóg zakładanej wypłacalności. Podczas oceny elementów kwalifikujących się do obliczania dodatkowych wymagań adekwatności kapitałowej udziały kapitałowe można ocenić na podstawie metody odwołującej się do kapitału własnego, zgodnie z opcją określoną w art. 59 ust. 2 lit. b) dyrektywy 78/660/EWG.

Różnica nie jest wartością ujemną.

Metoda 4: Połączenie metod 1, 2 i 3

Właściwe władze mogą umożliwić łączenie metod 1, 2 i 3 lub łączenie dwóch z tych metod.

▼B

ZAŁĄCZNIK II

TECHNICZNE STOSOWANIE PRZEPISÓW W SPRAWIE TRANSAKCJI DOKONYWANYCH MIĘDZY PRZEDSIĘBIORSTWAMI NALEŻĄCYMI DO TEJ SAMEJ GRUPY ORAZ KONCENTRACJI RYZYKA

Po konsultacjach z innymi odpowiednimi właściwymi władzami koordynator określa rodzaj transakcji oraz ryzyka, o jakich podmioty objęte regulacją, należące do szczególnego konglomeratu finansowego składają sprawozdanie zgodnie z przepisami art. 7 ust. 2 i art. 8 ust. 2 w sprawie składania sprawozdań dotyczących transakcji dokonywanych między przedsiębiorstwami należącymi do tej samej grupy i koncentracji ryzyka. Podczas określania lub wydawania opinii o rodzajach transakcji i ryzyka koordynator oraz odpowiednie właściwe władze uwzględniają szczególną grupę oraz strukturę zarządzania ryzykiem konglomeratu finansowego. W celu określenia istotnych transakcji dokonywanych między przedsiębiorstwami należącymi do tej samej grupy oraz znacznej koncentracji, w odniesieniu do których przekazuje się sprawozdania zgodnie z przepisami art. 7 i 8, koordynator po konsultacji z innymi odpowiednimi właściwymi władzami oraz konglomeratem określa właściwe progi na podstawie ich kapitału własnego określonego przez prawo i/lub przepisy techniczne.

Podczas przeprowadzania kontroli transakcji dokonywanych między przedsiębiorstwami należącymi do tej samej grupy oraz koncentracji ryzyka koordynator monitoruje w szczególności możliwe ryzyko zagrożenia konglomeratu finansowego, ryzyko konfliktu interesów, ryzyko obchodzenia zasad sektorowych oraz poziom lub wielkość ryzyka.

Państwa Członkowskie mogą umożliwić swoim właściwym władzom stosowanie, na poziomie konglomeratu finansowego, przepisów zasad sektorowych dotyczących transakcji dokonywanych między przedsiębiorstwami należącymi do tej samej grupy oraz koncentracji ryzyka, w szczególności w celu uniknięcia obchodzenia zasad sektorowych.